

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 250
1 de març de 2012

Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea

Presidència de l'H. Sr. Ernest Maragall i Mira

Sessió núm. 8

SUMARI

Proposta de resolució

sobre la recuperació i l'ampliació de les beques perquè estudiants universitaris catalans residents a l'estranger puguin estudiar a les universitats de Catalunya (tram. 250-00737/09) (retirada) p. 3

Composició

de la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea (tram. 411-00003/09) p. 4

Compareixença

de Juli Carbó i Mulet, representant de l'entitat Diàleg Catalunya-Polònia, per a informar sobre els objectius i els continguts del cicle «Diàleg Catalunya-Polskia», que tindrà lloc entre el 25 de setembre i el 22 d'octubre de 2011 (tram. 357-00142/09). p. 4

Propostes de resolució

acumulades (tram. 250-00734/09, 250-00735/09 i 250-00736/09) p. 13

Proposta de resolució

sobre l'elaboració i l'actualització periòdica del cens de catalans residents a l'exterior (tram. 250-00732/09) p. 20

Sol·licitud de compareixença

del secretari d'Afers Exteriors perquè informi sobre les delegacions del Govern a l'exterior (tram. 356-00309/09) p. 22

Proposta de resolució

de suport a la independència d'Escòcia (tram. 250-00631/09) p. 24

Informació

relativa als procediments de control d'adequació de projectes d'actes legislatius de la Unió Europea al principi de subsidiarietat encarregats a la Comissió (tram. 295-00144/09 i 295-00153/09) p. 28

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix Ernest Maragall i Mira, acompanyat del vicepresident, Josep Maria Llop i Rigol, i del secretari, Josep Vendrell Gardeñes. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Elisabeth Abad i Giral, Francesc Bragulat i Bosom, Mireia Canals i Botines, Ramon Espadaler i Parcerisas, Gerard M. Figueras i Albà, Anna Figueras i Ibàñez, M. Mercè Jou i Torras, M. Assumpció Laïlla i Jou, Joan Morell i Comas i Àngels Ponsa i Roca, pel G. P. de Convergència i Unió; Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Rafael Luna Vivas i Juan Milián Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Pere Aragonès i Garcia i Carmel Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el president de l'Associació Catalunya-Polònia, Juli Carbó i Mulet.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea (tram. 411-00003/09). Elecció del secretari o secretària de la comissió.

2. Compareixença de Juli Carbó i Mulet, representant de l'entitat Diàleg Catalunya-Polònia, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea per a informar sobre els objectius i els continguts del cicle "Diàleg Catalunya-Polskia", que tindrà lloc entre el 25 de setembre i el 22 d'octubre de 2011 (tram. 357-00142/09). Compareixença.

3. Proposta de resolució de suport a la independència d'Escòcia (tram. 250-00631/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 147, 33; esmenes: BOPC 196, 37).

4. Proposta de resolució sobre l'elaboració i l'actualització periòdica del cens de catalans residents a l'exterior (tram. 250-00732/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 193, 57; esmenes: BOPC 235, 21).

5. Proposta de resolució sobre la creació d'una línia d'actuació de la Secretaria d'Afers Exteriors per mitjà de les comunitats catalanes a l'exterior per a donar suport a l'acollida de la nova emigració catalana (tram. 250-00734/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució (text presentat: BOPC 193, 59).

6. Proposta de resolució sobre la creació de la targeta catalana d'assistència sociosanitària per als catalans residents a l'estranger (tram. 250-00735/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 193, 60; esmenes: BOPC 235, 21).

7. Proposta de resolució sobre l'establiment de noves línies d'actuació i el restabliment dels convenis pluriennals de col·laboració entre la Secretaria d'Afers Exteriors

i les comunitats catalanes a l'exterior per al desenvolupament de programes de suport a l'emigració catalana (tram. 250-00736/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 193, 60; esmenes: BOPC 235, 22).

8. Proposta de resolució sobre la recuperació i l'ampliació de les beques perquè estudiants universitaris catalans residents a l'estranger puguin estudiar a les universitats de Catalunya (tram. 250-00737/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució (text presentat: BOPC 193, 61).

9. Sol·licitud de compareixença del secretari d'Afers Exteriors davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre les delegacions del Govern a l'exterior (tram. 356-00309/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Informació relativa als procediments de control d'adequació de projectes d'actes legislatius de la Unió Europea al principi de subsidiarietat encarregats a la Comissió (tram. 295-00144/09 i 295-00153/09).

El president

Els sembla que podem començar? Sí? (*Pausa.*) En primer lloc hi ha algunes... (*Veus de fons.*) Sí? Podem començar? (*Pausa.*)

Hi ha algunes novetats des del punt de vista d'ordre del dia que voldríem comentar i acordar. El senyor Pere Aragonès, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, demana que els punts dels quals ell és ponent, que són el 3, el 4 i el 9, es vegin conjuntament al final, com a últims punts de la sessió, mentre i tant el senyor Carmel Mòdol el substitueix, cosa que també registrem en aquesta primera part.

Proposta de resolució

sobre la recuperació i l'ampliació de les beques perquè estudiants universitaris catalans residents a l'estranger puguin estudiar a les universitats de Catalunya (tram. 250-00737/09) (retirada)

Em sembla que també hi ha la retirada d'un punt per part d'Iniciativa per Catalunya. És el punt número...

Josep Vendrell Gardeñes

Número 8.

El president

Número 8, que quedaria retirat.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, retiraríem aquest punt.

El president

I dit això, podríem entrar en l'ordre del dia.

Composició

de la Comissió d'Acció Exterior
i de la Unió Europea (tram. 411-00003/09)

El primer punt és la novetat en la composició de la mateixa Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea, que està aquí personalment explicada per la presència del senyor Josep Vendrell, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya proposa que substitueixi com a membre la senyora Laia Ortiz, tot i que tots tenim la memòria de la presència habitual del senyor Salvador Milà –però, en tot cas, la substitució formal és: senyora Laia Ortiz pel senyor Josep Vendrell. I al mateix temps, prendríem també l'acord, doncs, en fi, de procedir a la substitució de la senyora Ortiz en totes les seves funcions, incloent la de secretària de la comissió. Que, si els sembla bé –per això l'hem deixat seure en aquest emplaçament–, començaria a exercir immediatament.

Sí? No hi han inconvenients? *(Pausa.)* Ho donem tot, doncs, per acordat? Els canvis de l'ordre del dia i aquesta novetat en la composició? *(Pausa.)*

Compareixença

de Juli Carbó i Mulet, representant de l'entitat Diàleg Catalunya-Polònia, per a informar sobre els objectius i els continguts del cicle «Diàleg Catalunya-Polskía», que tindrà lloc entre el 25 de setembre i el 22 d'octubre de 2011 (tram. 357-00142/09).

I, doncs, podem entrar en el segon punt de l'ordre del dia, que és la previsió que ja teníem establerta de compareixença del senyor Juli Carbó i Mulet, representant de l'entitat Diàleg Catalunya-Polònia, davant d'aquesta comissió, perquè ens faci avinent, en fi, espero que moltes i molt interessants reflexions sobre les relacions entre Catalunya i Polònia; la presència dels catalans en aquell país, i a l'inrevés, no?

Doncs, teniu la paraula. Sabeu que tenim una previsió prudencial d'exposició inicial per part vostra, que després un representant de cada grup podrà intervenir –també moderadament–, i podreu, en qualsevol cas, en fi, respondre o comentar el que s'hagi afegit durant les intervencions dels representants dels grups.

Em diuen que teniu previst de fer la intervenció des d'allà, des de... *(Veus de fons.)* Molt bé, d'acord. Doncs, endavant. Molt bé. *(Veus de fons.)*

Sí, valdria la pena també, efectivament, donar la benvinguda a la presència entre nosaltres, a més del senyor Juli Carbó, que és el president de l'Associació Catalunya-Polònia..., no sé si tots els noms que lligaré ara són tots presents: la senyora Esperança Trilla Ibáñez, sí? *(Pausa.)* La senyora Iwona Malecka? *(Veus de fons.)* Els noms polonesos no hi són, em sembla,

no? *(Pausa.)* Jaume Casanova Major. El senyor Francisco Sánchez Maíllo, de la Fundació Atlas. El senyor Eduardo Salvador Juan... *(Pausa.)* No hi és. El senyor Josep Maria Masferrer Bonamusa. El senyor Lluís Luna. El senyor Ricard Luna Cortés. Jesús Conte Barrera... En fi, suposo que aniran incorporant-se en els propers minuts.

Juli Carbó i Mulet (president de l'Associació Catalunya-Polònia)

No tenen puntualitat polonesa...

El president

Bé, molt bé, d'acord. *(Rialles.)* Endavant, senyor Carbó, teniu la paraula.

Juli Carbó i Mulet

Molt bé. Bé. Honorables, il·lustríssims diputats, senyores i senyors amics, en nom de Catalunya-Polskía, Casal Català de Polònia, volem transmetre'ls primer les nostres salutacions, i realment una salutació especial a l'honorable diputat senyor Milà, que crec que està presidint la Comissió de Justícia, que ha estat qui ha fet la sol·licitud d'aquesta compareixença.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Polònia, al bell mig d'Europa física, és fronterera de la Unió Europea. Una superfície deu vegades més gran que Catalunya; una població més de cinc vegades més gran que Catalunya; fronterera amb Alemanya, Txèquia, Eslovàquia, Rússia, Bielorússia, Ucraïna, Lituània; amb una densitat de cent vint-i-sis habitants per quilòmetre quadrat; dividida administrativament en setze voivodes –podrien ser setze regions, setze comunitats autònomes–, 314 *powiats* i 2.478 municipis.

Una economia estable i creixent: és l'únic país de la Unió Europea que no ha retrocedit als pitjors moments de crisi, o millor dit, fins als pitjors moments de crisi –fins ara. L'idioma és el polonès. La configuració del país és el 98 per cent de polonesos, i la resta són d'altres nacionalitats.

És realment un país desconegut per la majoria de catalans, però és un país que ens té molta estima. A Polònia, ser espanyol és tenir *caché*, però ser de Barcelona és tenir pedigrí. I si ets del Barça, la veritat, és una cosa extraordinària, no?

Catalunya i Polònia realment tenen moltes coses en comú, i voldria simplement citar-ne algunes. El primer català que va aterrar a Varsòvia, al segle XVIII, es deia Bonaventura Galvés, i té una placa a l'església més antiga de Varsòvia, a la ciutat nova. És una petita esglésiola –que aquí està, en la diapositiva– que mira cap al riu. Doncs, aquí, a la paret dreta, té una placa en llatí que parla d'aquest il·lustríssim català que, segons ens va explicar un historiador de la ciutat, durant la invasió sueca va ser famós perquè a la cripta d'aquesta església va organitzar un hospital improvisat, i amb

un remei molt misteriós ho curava tot. Segurament era aigua del Carme.

Una altra cosa que tenim en comú els catalans i els polonesos és: refugiats durant la Segona Guerra Mundial, es troben en un camp de concentració un polonès i un català, el qual era escriptor. Del dolor i dels sentiments que varen compartir, en va sortir un poema, que és el *Diàleg de les dues verges negres* –la de Polònia i la de Catalunya, la Moreneta i la de Częstochowa. El poema es diu *Diàleg de les dues verges negres de Polònia i Catalunya*, molt poc divulgat fins ara, però que és obra del que fou alcalde de Barcelona, en Carles Pi i Sunyer, escrit la tardor del 39 a Londres. Durant el seu primer exili, va mantenir una estreta relació amb la colònia polonesa també exiliada o emigrada a Anglaterra. Aquesta circumstància el va dur a la reflexió sobre el suggestiu paral·lisme entre Polònia i Catalunya. La guerra que patien, a més a més d'un passat de sofriment, l'esperança en un renaixement d'ambdós pobles, són el tema entre les dues Verges negres –pel color comú de la seva pell–, estretament identificades sempre amb les hores tristes i les hores felices dels seus respectius pobles.

Les cançons de Lluís Llach, traduïdes per la Mercè Soler durant els inicis de Solidarność, l'himne d'aquest sindicat, que és el «Mury» –per nosaltres, «L'estaca».

Un altre tema molt important dels polonesos i catalans és l'afany per mantenir la identitat nacional, tant dels polonesos com dels catalans.

Aquests són alguns dels paral·lismes que he entès que són suficientment interessants per veure nexes comuns entre aquests dos pobles.

Jo conec Polònia fa deu anys, casat amb una dona polonesa, tot i que és més catalana que jo. Les meves filles són nascudes a Barcelona. Fa any i mig que visc –que vivim la família i jo, que ens vàrem traslladar– a Varsòvia, donada la situació de crisi d'aquest país. I, a més a més, coneixíem Polònia, perquè feia deu anys, com deia, que anàvem avançant. Treballant al món de la consultoria d'empresa, vàrem començar les primeres passes en aquest gran país. Com us deia abans, quan parlava amb la gent i deïem d'on érem, realment la relació se'ns feia, doncs, la veritat, molt més fàcil.

Això, una mica, per introduir-vos al que era Polònia i el que fèiem.

Finalment, el 17 de març del 2011, a Barcelona, a Sant Sadurní, en unes caves, les caves Mas Xarot, a partir de la Fundació Itaca –que és una fundació que jo presideixo a Catalunya–, varen assistir representants de la cultura, gastronomia, vi, empresa d'aquí, de Catalunya, i vàrem acordar impulsar un projecte que els presentàvem de com fomentar Catalunya a Polònia.

Bé. Posteriorment, el que vàrem fer va ser començar, doncs, a parlar amb la gent de Polònia. Érem pocs inicialment, però a poc a poc es van anar afegint a la proposta. Es va fer una crida per internet als catalans de Polònia, i en no res érem vint persones actives en aquell moment, que aleshores vàrem elaborar una proposta de programa. Vàrem tenir clar que el que ca-

lia era difondre la imatge de Catalunya d'una manera oberta i pensant en el futur, sense deixar de donar a conèixer les nostres arrels; perquè a Polònia, els catalans que hi vivim, més del 90 per cent, som parelles mixtes –arquitectes, enginyers, empresaris, emprenedors, esportistes d'elit–, que, qui més o menys, en llocs destacats. Així que el que vàrem creure adient era elaborar un programa aprofitant les qualitats dels catalans que vivien a Polònia. Vàrem aconseguir el suport institucional d'entitats públiques de Polònia; i fins i tot, en un primer moment, de les institucions públiques que representaven l'Estat espanyol, així com l'Institut Cervantes, que varen deixar inicialment tot el que era el seu pes cultural per impulsar la setmana que preteníem fer.

Mentrestant, el programa anava creixent i els catalans de diverses ciutats de Polònia ens hi anàvem sumant. Però realment, quan semblava que ja teníem el programa definit, amb tots els suports, el nostre ambaixador –l'ambaixador d'Espanya– pressiona les diverses *consejerías del Estado* perquè retirin el suport de *los catalanes*, fins i tot amb amenaces a certes persones de la seva òrbita, com: «Espera, que viene el 20-N.». Bé, realment lamentable actuació d'un representant d'un estat que dona suport a tots els ciutadans; disculpes discretes i telefòniques per part dels diversos *consejeros*. Però la veritat és que tampoc ens va sorprendre gaire. I per altra banda, el suport que ens donava era el patrocini d'honor, excepte una subvenció de cinc-cents euros de la Consejería de Turismo. La part més important era l'Institut Cervantes, amb la utilització dels seus espais. Però ja ho sabeu: els catalans sempre diem que de la ruïna n'aixequem castells, no?

Mentrestant –aquí es veu petit, però bé–, el president d'un voivodat de Polònia, Podkarpackie –el president de la Generalitat, diguem-ne, de la zona–, ens va cridar per tal de mostrar el seu interès pel que fèiem, la seva voluntat de participació. I el que era més important: la possibilitat de trobar relacions amb Catalunya, la qual cosa, a través nostre, vàrem posar en coneixement del president de Catalunya, del president de la Generalitat de Catalunya, que a la vegada es va adreçar al secretari d'Afers Exteriors, senyor Florensa. Malauradament, a hores d'ara els tràmits per part del Govern de Podkarpackie encara esperen que des d'Afers Exteriors se'ls doni una resposta, no? Però bé, *las cosas de palacio van despacio*, diuen. Sembla –sembla– que, per al nostre Govern, Polònia no és un país prioritari. Personalment, crec que s'equivoquen, però bé. Per altra banda, també l'alcalde de la capital del voivodat de Podkarpackie –Podkarpackie vol dir «els pre-Càrpats»–, una ciutat que es diu Rzeszów, que en aquests moments..., i ens va demanar que es volia agermanar amb una ciutat, i nosaltres li vam suggerir Girona. Girona, perquè entre altres coses té un vol directe Girona-Rzeszów. Parlant amb l'alcalde de Girona, sembla que la cosa va avançant.

Fet aquest pas, permeteu-me continuar el relat, no? Bé, finalment vàrem decidir que tot i que només teníem el suport institucional de la Generalitat de Catalunya –a través d'ACCIÓ, el Departament de Cultura, àrees de relacions institucionals i del Ramon Llull–, això

no era impediment per continuar endavant, i ho vàrem fer. Simplement, del 17 al 22 d'octubre –això està en polonès, tampoc no és més important– vàrem celebrar el cicle «Catalans a Polònia»; això –«Katalończycy w Polsce»– vol dir «Catalans a Polònia». I vàrem celebrar amb tot aquest programa el cicle a Varsòvia. I posteriorment, els dies 25 i 26 d'octubre, a Barcelona, es varen celebrar unes jornades sobre residus urbans, on va tenir, on van estar presents, entre altres persones, el vicepresident de la regió, del voivodat de Podkarpackie.

Bé, les jornades a Varsòvia van comptar amb activitats relacionades amb la coneixença dels productes catalans: l'oli, el vi, la coincidència amb el món dels bolets, degustacions, xerrades... També van tenir lloc jornades sobre empresa, que amb la participació d'importants arquitectes catalans a Polònia, juntament amb ACCIÓ, «la Caixa», el món empresarial polonès, ens varen continuar enfortint les relacions –que cada vegada, per sort, van a més.

I finalment –finalment–, la part cultural –que com us deia abans, inicialment li pertocava a l'institut Cervantes– la vàrem fer amb el suport del Ramon Llull, amb una conferència magistral del seu director general, que era el senyor Vicenç Villatoro, i després amb la ballarua del grup Sanjosex –que és d'aquí, de l'Empordà. Cal dir, però, que com que el Cervantes va mantenir la setmana de cinema en català, nosaltres vàrem donar suport a l'Institut Cervantes, perquè enteníem que feien coses en català positives per al desenvolupament.

Tota aquesta feina era a l'inici que el 22 d'octubre del 2011 els catalans a Polònia constituïm l'Associació Catalunya-Polska, Casal Català de Polònia. En aquests moments –en aquests moments– tenim representació a vuit de les setze voivodes del país –són les que estan en color groc. I en breu, les que són de color verd; són les altres quatre voivodes que hi treballem per tenir representació suficient, doncs, per poder-nos comunicar amb els polonesos.

Realment estem amb bona relació institucional amb els diversos governs locals i regionals, i amb les institucions poloneses on estem preparant accions conjuntes, com és el cas..., això és la Silèsia, parlem de Caixúbia –per cert, Caixúbia és d'un idioma diferent del polonès, el caixubi és un idioma que no té res a veure amb el polonès–, o la regió de Podkarpackie.

En aquests moments estem preparant el Sant Jordi, amb el suport d'alguns governs regionals i amb l'escola d'idiomes Speak Up. Speak Up no és el típic Speak Up que coneixem d'aquí: la Speak Up és una empresa multinacional polonesa que té diversos segments –podria ser la FNAC, podria ser...–, però molt important. L'escola aquesta d'idiomes, casualment, la dirigeix un català, amb la qual cosa tenim presència gràcies a ell, per utilitzar-ne els espais –a trenta-una ciutats, a setanta-nou escoles–, i evidentment està a disposició del casal. «Evidentment» perquè ens ho ha dit el director, eh? No perquè... (*L'orador riu.*) A través d'aquesta...

Per altra banda, hi ha molt bona relació amb el que són les penyes del Barça, realment el vertader ambaiador de Catalunya al món. Ens agradi o no ens agra-

di, el Barça al món és més que... Hi han dues penyes a Polònia, que són la penya de Polònia –amb més de mil seguidors, quasi fanàtics o més que fanàtics, pitjor que els Boixos Nois–, i llavors hi ha la penya de Varsòvia, que és una cosa més petiteta, però que també està allí.

Collaborem amb l'escola del Barça –que també fa aproximadament, des del mes d'octubre, que es va constituir l'escola del Barça–, en aquests moments amb més de sis-cents nens. Una de les coses que demanen els pares és que els nens i els pares aprenguin català; volen que des de l'escola del Barça els nens puguin aprendre català per conèixer millor Catalunya. Que per cert, crec que ara vindran, aquest mes de març i abril, a jugar, a fer uns partits al Barça, i em sembla que portaran aproximadament un centenar de nens perquè coneguin Catalunya i el que es fa des d'aquí.

Estem elaborant programes que donen coneixement de tot el que es fa en el nostre país en matèria d'urbanisme i gestió de residus, perquè entre altres coses, a Polònia, en aquests moments, la gestió de residus és un tema superimportant –molt important–, i ja s'està regulant en funció de la normativa europea. I va ser cap al 25 i 26 d'octubre: vàrem organitzar amb la Fundació Catalunya Europa, amb el seu «Programa de bones pràctiques de ciutat», aquests tallers on van estar presents –com us deia–, entre altres persones, el vicepresident de Podkarpackie, junt amb els directors generals i altres persones.

Realment anem donant a conèixer, a petició de diversos grups autonomistes que existeixen a tot Polònia, atès que en aquests moments hi ha una sèrie de grups autonomistes..., ells es diuen «autonomistes»: no té res a veure amb les autonomies com la nostra, la que tenim aquí. Però sí que estan molt ben fixats, o es volen fixar bé, en Catalunya. Realment, és un altre tipus d'autonomia, el que ells busquen. Però sí que ens tenen com a referent, ens criden, i d'alguna manera els ajudem a explicar el que entenem –des de la nostra visió– que és l'autonomia a Catalunya.

Realment, el nostre casal és una xarxa organitzada per tot Polònia, dirigida en aquests moments per catalans. I dic «dirigida» perquè l'associació està oberta a tothom; els catalans som exclusius, però no som excloents. De fet, entre els nostres socis la majoria són polonesos, però també hi han persones d'altres cultures i nacionalitats.

El casal treballa a difondre una imatge de Catalunya segons com la veiem els membres que en formem part. Sempre amb respecte institucional a la diversitat de pensaments, però creiem que Catalunya ha de tenir veu pròpia en el món.

No sé què he fet, perdoneu. (*Pausa.*) Bé...

Els dirigents del casal, en aquests moments, tenim uns 440 seguidors. O sigui, som gent que ha arribat –de Polònia– fa uns anys, coneixem les dues cultures, les dues formes de pensar, les dues llengües –parlem català i parlem polonès, entre altres llengües. Bàsicament, som una mica aquí perquè som gent preparada, i realment pensem que som, o podem ser, el pal de pal·ler per a totes aquelles persones i empreses que vul-

guin venir a Polònia a viure, a treballar, a compartir il·lusions. Tot i que sabem que el 90 per cent dels actuals catalans que vivim a Polònia, per raons naturals, segurament continuaran vivint a Polònia, doncs, pel fet que la majoria són matrimonis mixtos –la majoria, homes amb dones poloneses.

I per tant, avui aquí, davant de tots vostès, venim a oferir-los la nostra col·laboració perquè Catalunya sigui més present i coneguda al món. Evidentment, al món que coneixem, que tenim més present, que és el de Polònia, i el del centre i a l'est d'Europa. Pensem que és urgent que l'empresari català, en aquests moments, en temps de crisi, vegi a Polònia una oportunitat de llançar-se realment amb confiança i a crear ponts, i no només comercials, sinó sobretot productius. Polònia està fora de l'euro, té un nivell de costos encara baix, i és trampolí per a tot l'est d'Europa, on encara hi ha molt per fer. Però realment, per a això, cal vèncer, doncs, la por de perdre la gallina dels ous, no? –la fabriqueta, els pares, els avis. Cal realment –és la nostra visió–, també, deixar de mirar cap a Espanya, que ni ens vol perdre, i a més ens distreu, no? I en lloc d'encongir-se, cal ser valents i fer llaços amb el poble polonès, malgrat les grans diferències de cultura i de mentalitat. Pensem que aquí és on rau un dels papers més importants del nostre casal català.

Realment, honorables, il·lustríssims diputats, els catalans de Polònia ens aixequem d'hora, sense excuses ni retrets, penquem perquè estem convençuts que som un país imparable; com diu en Pep Guardiola, que això ja ho sabíeu tots –està posat en polonès, també. (*Rialles.*) Per tant, simplement, comptin amb nosaltres, que podem ser el pal de paller per ajudar no a superar, però sí una miqueta ajudar, tal com està Catalunya. Simplement, dir-vos *bardzo dziękuję*, que en català vol dir «moltes gràcies».

(*Aplaudiments.*)

El president

Molt bé. Moltes gràcies, senyor Carbó, per la presentació, tan ben acompanyada, i tan ben il·lustrada, i tan estimulante, no?

Si els sembla, doncs, comencem el torn d'intervenció dels grups. Jo demanaria, en fi, la mateixa prudència en l'ús del temps que ha tingut el senyor Carbó, de forma que entre cinc i deu minuts vostès mateixos tinguin l'oportunitat d'expressar les seves opinions i sentiments. En primer lloc, té la paraula la senyora Montserrat Tura, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Com que em toca parlar en primer lloc, doncs –suposo que ho faran també els representants de la resta de grups parlamentaris–, agrair-los molt la seva presència aquí, i les seves explicacions.

Aquesta, com saben, és la comissió que tracta de les relacions exteriors –pel que fa al Govern de Catalunya i també a la institució legislativa que és aquest

Parlament–, i de manera especial amb la Unió Europea. Ens agrada, per tant, escoltar opinions diverses i persones que coneguim altres àmbits, i ens és de molta utilitat que vinguin a explicar-nos-ho persones que viuen i que estan inserides en una societat diferent, i certament desconeguda pel que fa a la seva vida. Per exemple, l'explicació de l'organització territorial i política que ens ha fet –que jo li demanaria quasi que ens ho expliqués més–, quan ens diu: «Hi han autonomies, però són molt diferents de les autonomies que hi ha a Espanya». En quina cosa es diferencien, si no és precisament per buscar fórmules que els permetin, des de l'àmbit no centralitzat en un poder central, gestionar serveis per als ciutadans?

N'ha fet menció diverses vegades, i em sembla que és molt adient. Perquè, en aquest moments, no és que només hàgim de tenir una mirada economicista de les coses, però sí que és molt important entendre la relació i l'estructuració econòmica de les coses. Jo crec que Catalunya no es pot permetre ignorar el que s'anomena el «mercat interior». I, per tant, aquelles empreses catalanes que venen els seus productes en el conjunt del territori espanyol no es poden permetre d'ignorar aquest territori espanyol –ans al contrari, haurien d'intentar ampliar quota de mercat. Però, bé, és veritat que han d'intentar ampliar quota de mercat en altres àmbits, i en àmbits en els quals els productes catalans no siguin prou coneguts.

Però d'això –que n'ha fet vostè una referència jo crec que amb una barreja d'anàlisi econòmica i sentimental–, dades? És a dir: d'acord, no s'han vist afectats per la crisi; però, quin creixement tenen? S'estan industrialitzant? S'estan especialitzant en alguna d'aquestes qüestions? Tenen un teixit terciari molt desenvolupat? En quin àmbit estan generant llocs de treball? Quina és la normativa laboral aplicable? És equivalent, homologable, a la resta dels països europeus pel que fa als drets laborals? Una miqueta més em sembla que val la pena que ho discutim, perquè el patrimoni d'Europa sencera ha estat, precisament, aquest creixement econòmic; però també creixement en matèria de drets, de prestació de serveis, de respecte a les persones, i de manera especial als treballadors –que l'ha fet diferent al conjunt del territori de la resta del món. I que m'agradaria saber com ho concretaríem, això, en el cas de Polònia.

I, finalment, una darrera qüestió. És a dir, la seva associació entenc que és una associació de caràcter voluntari, que deu tenir un projecte de futur. És a dir, el projecte de futur és convertir-se en casal català a Polònia, convertir-se en una associació que alhora presti serveis de tipus econòmic i de tipus de béns de servei al conjunt de les persones que tinguin d'una manera o una altra vincles amb Catalunya. Si ens pot explicar això, doncs, els coneixerem a vostès i coneixerem Polònia millor del que la coneixíem fins ara.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Tura. Fem primer la intervenció de tots els grups, i després farem la resposta global.

Té a continuació la paraula el representant del Grup Popular, el senyor Milián o el senyor...? *(Pausa.)* El senyor Milián té la paraula.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Juli Carbó. Benvingut a aquesta Comissió d'Acció Exterior. També, donar la benvinguda a tots els membres i representants d'aquesta entitat de Catalunya-Polskia.

Vostè ha fet una intervenció molt didàctica sobre els objectius, les tasques, que fa la seva entitat. Jo entenc que Catalunya potser treballa fonamentalment en dues línies: per una banda, la vessant cultural –la de la promoció de la cultura i la llengua catalanes a Polònia–, i per una altra banda, una vessant més econòmica, de promoció del comerç. Jo començo per aquesta segona vessant, per l'econòmica, perquè crec que en aquest sentit la compareixença és oportuna, perquè Polònia acaba d'ocupar la presidència de torn de la Unió Europea, i potser vostè ens podria fer cinc cèntims de com ho ha viscut, o com ho valora. Aquesta presidència del Consell de la Unió Europea era un gran repte per a Polònia, perquè era el primer cop que ocupava aquest càrrec, i perquè l'ocupava en una situació econòmica i política molt complicada a nivell internacional, però especialment a nivell europeu. Possiblement, fets com la Primavera Àrab o la crisi de l'euro han deixat en un segon pla el paper de Polònia al capdavant de la Unió Europea. I, per això, m'agradaria saber una mica la seva opinió, i més tenint en compte que un dels principals punts de l'agenda del Govern polonès era la integració europea com a font de creixement, i molt especialment un suport molt clar a les petites i mitjanes empreses.

Per altra banda, val a dir que Polònia és un país molt important dintre de la Unió Europea, i segons alguns analistes que fan això que es diu «perspectiva geoestratègica», doncs, és possible que es converteixi en una potència, un referent a l'est d'Europa, no? Entre altres raons, també, pels seus importants llaços i l'aliança molt estable amb els Estats Units. És un mercat gran i interessant per a les exportacions catalanes, com vostè ha explicat. I en aquest sentit, doncs, lloar, no?, l'activitat que feu per donar a conèixer les empreses i els productes catalans a Polònia.

Ja des del punt de vista cultural, i sense sortir evidentment del marc de la Unió Europea, m'agradaria preguntar-li quin és el sentiment majoritari dels polonesos envers la Unió. Ens podria fer una comparació respecte al sentiment dels catalans, que jo crec que és prou fort. Ens sentim molt europeus, perquè a diferència del que creuen alguns, doncs, els catalans, com la resta de persones del món, ens podem sentir moltes coses al mateix temps, no?: catalans, europeus, espanyols, fins i tot polonesos i seguidors del Barça –tot al mateix temps. Jo, en aquest sentit, veig que la pàgina web de Polskia-Catalunya explica que fa unes setmanes van fer una conferència a Cracòvia on s'explicava la diferència entre ser espanyol i ser català –entre un espanyol i un català. Home, no deixa de ser curiós, no? Perquè la majoria de catalans ens sentim espanyols i

catalans perfectament. Jo, per exemple, em sento plenament català i plenament espanyol, i no sento cap bipolaritat ni cap cosa estranya que et faci sentir que això no sigui compatible.

També en aquest sentit –en el sentit cultural–, vostè deia que hi han moltes relacions entre Polònia i Catalunya, i és veritat. Parlava del diàleg de les dues Verges. Són dos països amb una forta empremta cristiana –ja no parlo només de la religió, sinó culturalment. Deia Salvador de Madariaga que Europa va descobrir, o fins i tot va inventar, l'individu; i no un individu qualsevol, sinó un individu d'arrel cristiana, que considera que tot ésser humà té un caràcter sagrat. I ho comento perquè els polonesos van ser doblement víctimes de potències guiades per unes ideologies que oblidaven aquesta importància de la persona, de l'ésser humà: ideologies com el nazisme o el socialisme –el socialisme real, el comunisme, com vulgui dir-ne. De fet, només fa dues dècades que Polònia es va deslliurar del comunisme, i m'agradaria saber quines són, segons vostès, les característiques dels polonesos –tot i sabent que generalitzar sempre és falsejar una mica la realitat–, que estan marcades per aquella època, no? Jo, per exemple, no sé, m'agradaria preguntar-li si es posa en valor el que és l'emprenedoria, o en aquest sentit va una mica més enrere que altres països que han tingut, doncs, una tradició capitalista més contínua, o que no ha estat interrompuda.

Ja només per acabar, també m'agradaria conèixer –ha parlat vostè de l'Institut Cervantes– en quina mesura s'implica encara l'Instituto Cervantes amb la vostra associació, i en el foment de les relacions entre Catalunya i Polònia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Milián –també per la concisió i el bon ús del temps. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya –entenc que sense que calgui que abandoni el seu lloc de secretari–, li dono la paraula al senyor Josep Vendrell. Endavant, senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)

Sí? Ara sí? Se sent, ara? *(Pausa.)* I la segona qüestió que entenc que vostès fan és agrupar, relacionar, els catalans i les catalanes que viuen a Polònia, i que mantinguin el seu vincle i la seva relació, no?

Vostè abans deia, ens presentava Polònia, també, com un país d'oportunitats. Un país que no està tan afectat per la crisi econòmica, o almenys per la crisi de l'euro –perquè està fora de l'euro–, un país que té un determinat nivell de creixement. Em consta que hi ha empresaris i petits empresaris que comencen a fer coses a Polònia. Em consta –i potser vostè té més informació en aquest sentit– que també hi ha persones o agents d'ACCIO que estan a Polònia, i que fan coses a Po-

lònia. En aquest sentit, m'agradaria preguntar-li també pel seu coneixement sobre aquesta realitat, sobre el grau de presència econòmica i de relació comercial entre Catalunya i Polònia; i ens quins sectors en concret, en quins àmbits, seria possible fer que aquestes oportunitats de negoci, de relació econòmica i entre Catalunya i Polònia, s'enfortissin, no?

I també ens explicava..., que també li volia preguntar per la situació social en aquests moments econòmica, i per la situació social de Polònia. I pel que vostè abans ens explicava, no?: hi ha un interès de conèixer l'autogovern de Catalunya, el model autonòmic. Polònia dóna la imatge de ser un país molt uniforme, vist des de fora. Vist des de dins, segurament no és tan uniforme. Però sí que és veritat que dóna la imatge de ser un país amb una sola llengua, amb un sentiment de la història de la seva personalitat nacional molt fort. I, per tant, quan vostè parlava d'autonomies, jo entenc que es referia més a la descentralització o a un procés de regionalització de Polònia. I seria potser interessant que ens ho expliqués.

I, finalment, també volia preguntar-li pels projectes de futur de la seva entitat: en quins àmbits, quins serien aquests projectes de futur, i què creu que es podria fer des del Parlament, i també des del Govern de la Generalitat, per enfortir i per millorar les relacions amb Polònia. Vostè, abans, deia: «No és una qüestió estratègica per al Govern de la Generalitat», no? –quan ha començat la seva intervenció. Bé, potser caldria fer una reflexió, exactament, que és evident que Catalunya, des del punt de vista de la cooperació, des del punt de vista de la seva acció exterior, com fan tots els països, té prioritats geogràfiques determinades –per raons econòmiques, culturals, etcètera. Però jo crec que és interessant la reflexió que vostè abans feia que potser hauríem de mirar cap a l'est d'Europa –hauríem de mirar més cap a l'est d'Europa. Cap a països com Polònia, que són països que estan d'alguna manera encara en procés de construcció, que s'estan fent; i que són països, d'alguna manera, dins del marc europeu, però països amb els quals és possible, encara, fer moltes coses, no? I, en aquest sentit, sí que li volia preguntar què és el que vostè pensa que podria fer el Govern, i en concret, aquesta comissió i el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Vendrell. A continuació el senyor Carmel Mòdol –entenc–, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Sí, president. Moltes gràcies. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també dóna la benvinguda al senyor Juli Carbó i a tots els acompanyants de l'Associació Catalunya-Polònia.

Els volem felicitar per l'exposició feta, però més específicament encara per la feina feta. És la que ha provocat aquesta exposició, no? Perquè entenem que la feina

–si ho hem interpretat bé–, que el seu treball voluntari, fet des d'una forma voluntària, a les diverses terres que componen la pàtria polonesa, no s'ha limitat que els catalans es vagin trobant i es vagin acombiant uns als altres perquè treballen i viuen fora del que és el territori –si em permet l'expressió, de la pàtria–, sinó que treballen en el coneixement de la pàtria d'origen a la pàtria adoptada en aquest període de la seva vida, no? Coneixement dels costums, coneixement de la cultura, coneixement de la gastronomia i coneixement de l'economia, de la indústria. Tot plegat, per facilitar aquests nexos de connexió que fan que la convivència entre els pobles sigui un objectiu, diguéssim, de futur positiu –a diferència d'altres que es dediquen a posar, bàsicament, pals a les rodes, no?

Ens ha sorprès el que ha comentat de l'ambaixador espanyol –entenc que en alguns àmbits de la civilització occidental aquestes coses estaven superades. Deu ser la singular visió de l'ambaixador, els volia acostumar a fer més amb menys, no? Els volia instruir en aquesta dinàmica, i la forma era fer-hi el boicot. Em sorprèn i ho repudiem, eh? Crec que que el paper de l'ambaixador –que nosaltres, Catalunya, forma part del que és l'Estat espanyol; és l'ambaixador de tots, diguem-ho així–, s'hagi significat específicament per posar pals a les rodes en una gestió..., des del seu punt de vista, era cultural i social, bàsicament, no? I en aquest sentit, com deia, ho deplorem.

Han assenyalat la sintonia emocional que hi ha entre el poble polonès i el poble català, que facilita moltes vegades la comunicació. I una sèrie de coincidències, com les de les dos Verges negres, no? El poble polonès i el poble català també coincideixen en una part dissortada de la seua història. Però com deia un il·lustre expresident de la Generalitat..., ho deia en un altre país, aquí podríem aplicar el mateix, no? Diu: «Catalunya és com Polònia, però Espanya no és com l'URSS.» Una mica, ho va dir –em penso– referint-se a Lituània. Ho va dir referint-se a Lituània, però valdria també per a Polònia, no?

La feina que vostès fan, nosaltres la considerem fonamental. Esquerra Republicana de Catalunya la considera fonamental, perquè és la manera..., Esquerra Republicana de Catalunya té uns apriorismes polítics en això: volem la plena sobirania del nostre país. Per exercir-la, no hi ha res que ajudi més que fer aliances –culturals, socials, econòmiques– arreu del món amb aquells amb els quals ens puguem entendre. Si el fonament de l'entesa és de base cultural i de base econòmica, facilita molt les coses. I en aquest sentit, conèixer la realitat catalana a l'exterior –donar-la a conèixer–, i a la inversa –la polonesa a Catalunya–, creiem que és una molt bona feina, no? Però vostè ha comentat també que la qüestió –el senyor Vendrell també s'hi referia– de la Secretaria d'Afers Exteriors de la Generalitat... Aquí li agrairíem que precisés una mica més el tema, com aquest Parlament podria ajudar, perquè de fet la secretaria sí que ha de rendir comptes davant d'aquest Parlament en l'exercici de les seues tasques governamentals. Sabem que hi ha prioritats, però també ens agradaria saber, encara que Polònia no sigui exactament una prioritat d'actuació..., sabem que els

recursos són limitats, però sí quin és el grau d'interlocució i el nivell de relacions, no?

També ha assenyalat que la gestió de residus a Polònia era un aspecte econòmic molt important. Li agrairíem que precisés una mica més aquesta qüestió, perquè és veritat que en aquest àmbit moltes empreses catalanes –alguna és líder mundial– tenen moltes coses a dir, no? I si hi ha oportunitats de negoci, és bo conèixer-les, eh?

I, finalment, la pregunta que jo li anava a fer és aquesta concreta de: què pot fer aquest Parlament –si és que hi ha alguna cosa en la qual, doncs, puguem incidir-hi una mica més– per ajudar-los a vostès en la magnífica tasca que desenvolupen.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Mòdol. Em sembla que no hi ha presència del Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència, i, per tant, donaríem per completat aquest torn d'intervenció dels grups. (*Veus de fons.*) Excepte que falta el Grup de Convergència i Unió –els grups minoritaris, volia dir. (*Rialles.*)

Mireia Canals i Botines

Majoritari, majoritari. Bé, nosaltres també volem agrair la vostra presència en aquesta comissió. S'han dit moltes coses, pràcticament totes les preguntes que se li poden fer, s'han fet. Però seré una mica reiterativa, perquè des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el grup que recolza el Govern, doncs, sí que hi tenim coses a dir.

Polònia, com molt bé vostè ha explicat, és un país força desconegut pels catalans, tot i que ser català a Polònia és una molt bona característica. Però també tenim moltes coses en comú: la vocació de servei, l'art, l'afany aquest per mantenir aquesta identitat nacional –entre d'altres, no? També començar des de zero, i anar a poc a poc construint, ens caracteritza, també, com a país. Per tant, celebrem la vostra iniciativa.

En l'època de crisi que vivim, els catalans a l'exterior la veritat és que ens ajudeu a la projecció del país. I, en aquest sentit, la vostra entitat, doncs, ens alegra que hàgiu, realment, tingut aquesta iniciativa a nivell d'entitat. Però a veure, des del Govern, i específicament des de la Secretaria d'Afers Exteriors, m'agradaria comentar-li que sí que ens consta que es van posar en contacte amb vostès –en concret, el 19 de gener– per tal d'informar-los –sobretot una persona a nivell tècnic– dels procediments per esdevenir una comunitat catalana a l'exterior. Això sí, eh? Bé. Per tant, sí que hi ha hagut contacte amb la secretaria –sobretot, que això m'agradaria que quedés clar. Que creiem, a més a més, que hauria de ser el següent pas a seguir, perquè constituir-vos com a comunitat catalana a l'exterior us permetrà entrar en contacte amb la resta de comunitats, us permetrà també tenir moltes més sinergies i poder construir d'una altra manera, eh? Que és el que jo entenc que vosaltres intenteu fer aquí. Per

tant, sí que us encoratgem a constituir-vos, evidentment, com a comunitat catalana a l'exterior.

Per acabar, també volem deixar palès que lamentem la manca de recolzament per part de l'ambaixada espanyola a Polònia. Una prova més de la rellevància, doncs, que tenen l'existència i l'acció de la política exterior des de Catalunya.

Dos dubtes em sorgeixen a partir de la vostra presentació. El primer –i repetició, que seré reiterativa–, quins eixos comercials, quins sectors, són els possibles per col·laborar amb Catalunya. I, en aquest sentit, si és important el *know-how*, eh? –el *know-how* dels catalans. I un segon dubte: quin és l'objectiu final de la vostra entitat, i cap a on voleu créixer; en què us voleu convertir, què voleu esdevenir.

I m'apunto al suggeriment del diputat Mòdol de demanar-vos què podem fer nosaltres des del Parlament, en el si de la comissió, tenint en compte, doncs, que hi hauria consens, eh?, entre nosaltres, per ajudar-vos o guiar-vos en el que us calgués.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyora Canals. Senyor Carbó, teniu la paraula per comentar, contestar, aclarir, afegir, el que us sembli convenient.

Juli Carbó i Mulet

Bé, gràcies. En primer lloc –ho reitero– per poder estar aquí present i haver pogut fer aquesta presentació. Realment, són moltes preguntes. Intentaré contestar-los el millor que sàpiga. No tinc totes les dades sobre la taula, però es poden aconseguir. He vist que hi han preguntes evidentment reiteratives, amb la qual cosa espero que conforme..., les aniré agrupant com sigui.

Intentaré començar, o començaré, per la senyora Montserrat. Per l'ordre d'intervencions, no?

A veure, quan parlem d'autonomies, o quan jo els parlava d'autonomies. Com entenen els polonesos l'autonomia? Evidentment, Polònia és un sol país. I quan ells entenen que volen autonomia –i que hi han plataformes autonomistes que es creen a diversos punts de Polònia–, ells miren el que és, sobretot, l'autonomia fiscal. Estan, sobretot..., i això, a Catalunya ens tenen com una visió fantàstica –suposo– d'una política que s'ha fet d'exterior durant tot aquest temps. I a Catalunya la tenen com un referent del que és l'autonomia. Però ells es refereixen, sobretot, a autonomia fiscal. O sigui, al final, ells volen fer amb els seus diners allò que ens sembla que des d'aquesta cambra o des dels partits polítics de Catalunya intentem fer: tenir la pròpia decisió amb els propis diners que es cobren. Això és, sobretot, el gran, diguem-ne..., el que ells anomenen les «autonomies». Però els polonesos, a Polònia, són polonesos tots. Inclús els de Caixúbia, que parlen un idioma diferent: no són, no se senten, caixubians i prou; se senten, simplement, polonesos de Caixúbia.

Per altra banda, a veure, Polònia és un país gran –com he dit. Més de 38 milions de persones que treballen. És un país amb molt de respecte a les persones, amb molt de treball, amb unes normes condicionades. El comunisme els fa ser encara, realment, molt rigorosos amb tot –amb tot són molt rigorosos. I els en puc posar exemples. Per exemple, les empreses espanyoles i catalanes que van anar-hi a construir..., aquí estan acostumats, els senyors que construeixen, les constructors, entre altres coses, a concursar, anar a la baixa, i quan ells tenen el concurs fet, llavors fer el que serien les modificacions. Això és sabut per tothom. I en aquest aspecte, ho han fet allí; ho han intentat fer, també. El que passa és que a Polònia són bastant més rigorosos, i si han aconseguit un concurs per un preu i per un temps, si t'has equivocat, t'has equivocat. Ho has d'assumir, i ho has de complir. I si a més a més no compleixes, a part de fer-te fora de l'obra adjudicada, per exemple, simplement has de pagar una sèrie de multes, etcètera. Això és un petit diferencial que penso que és bo. És bo per a tots, perquè en definitiva es fan les coses amb molt més rigor.

I el creixement de Polònia ha estat constant. Inclús en els últims anys, que ha tingut..., quan parlava de crisi –ara no recordo si era l'any 2006, 2007, que totes les economies de la Unió Europea i del món decreixien–, és l'únic país que el seu PIB, el seu creixement econòmic, ha continuat creixent. Aquest últim any, el creixement de Polònia ha estat el 4,4. A veure, en moment de crisi, de crisi mundial.

A Polònia hi ha molta cosa per fer, molta cosa per fer. I hi ha molta cosa feta. I, a més, té una cosa molt important: hi ha molts diners d'Europa. Polònia en aquests moments..., mira, una de les coses que va fer, una de les coses que comentava. Quan el president Pujol, en una de les seves visites que havia fet a Polònia..., el primer que li preguntaven els polonesos era: «Ecoltin, i vostès, a Catalunya, com s'ho fan per repartir això dels fons europeus, perquè en vinguin més cap a Catalunya?» La veritat, jo no sé si ha sigut ell o més persones, però el que podem dir és que n'han après molt. O sigui, n'han après moltíssim. Després, evidentment, hi ha un tema que és molt important: els alemanys, Alemanya. A Alemanya li interessa moltíssim. Si Alemanya, en aquests moments, creix i tira endavant, una part molt important és gràcies al consum que té dels productes Polònia, que estira molt la màquina. Gràcies al consum intern de Polònia, que és molt gran en aquests moments i que va creixent, aconsegueixen que altres països com Alemanya continuïn sent –el que tots diem– el motor d'Europa, no?

Ja dic, de totes les preguntes que feien, podríem millor documentar-les. Però el que sí que vull dir, la llei laboral. El cost laboral és més baix. En aquests moments, jo diria que malgrat l'última llei que s'ha aprovat, l'últim reglament laboral que s'ha aprovat –que tothom protesta, dels acomiadaments d'aquí, d'Espanya–, a Polònia, en aquest aspecte, és molt més fàcil, l'acomiadament. O sigui, aquí no hi ha..., els subsidis: la gent continua tenint subsidis, no hi ha cap problema. Però no són, els subsidis, els mateixos que estem tenint aquí. O sigui, la funció social hi és, però no és, evi-

dentment, la que tenim en aquest país. Hi ha una diferència encara important, tot i que va creixent...

(Veus de fons.) Jo no ho recordo. *(Veus de fons.)* No, no ho he posat. No ho he posat ni ho he portat. La veritat sigui dita, no anava... *(Veus de fons.)* El que sí que puc fer, simplement, demà, enviar-vos a tots els diputats, als presents, totes les daixò, perquè la renda *per capita* està creixent, està creixent... O a partir dels grups parlamentaris, aquests..., bé, em sembla que hi havia un apartat. Però no sé com ho posava, per això, eh? En tot cas, ho revisarem. Però així, de memòria, no ho tinc sobre la taula. *(Veus de fons.)* Us ho faig arribar, eh?

(Veus de fons.) Dòlars? No, no pot ser –no pot ser. És més elevat, el que passa és que no recordo ara el número. És més, és més. *(Veus de fons.)* El de renda *per capita* és l'altre quadre, en tot cas, amb el quadre aquest..., és que no... Bé, anem tirant, perquè si no ara ens entretindrem, i em sembla que hi ha moltes preguntes. *(Pausa.)* Bé. *(Veus de fons.)* *Per capita*, sí. Això sí –això sí. Això ja va per aquí: catorze mil dòlars –això, l'any 2011. Ja va per aquí: catorze mil dòlars de renda *per capita*. Va per aquí. Per tant, és un país que..., també hi han les diferències entre els rics i els pobres. Hi són. Són moltíssimes, les diferències. Perquè parlem de xifres macroeconòmiques; després, quan anem al treballador, compte, eh? Que també es pateix, i també hi ha certa indignació.

Em saltaré això de la projecció de futur, perquè l'explicaré al final de tot. No sé si amb això queden contestades aquestes preguntes. Si me n'he deixat alguna, o... Està tot contestat? *(Pausa.)* Sí? Tiro endavant.

Bé, el tema de la valoració de la presidència de Polònia. El senyor Milián comentava quina valoració donem de la presidència de Polònia. A veure, jo..., una cosa important: és que nosaltres, aquí, no venim a fer política. A veure, nosaltres, ni les valoracions que fem penso que les hem donat des d'una clau política, perquè ni representem cap partit polític, ni som de la corda de cap partit polític –ni ho volem ser. Nosaltres només som els representants del Casal Català de Polònia. I jo represento no a Catalunya, sinó que representem els catalans que estem a Polònia agrupats en una organització que es diu Associació Catalunya-Polònia, Casal Català de Polònia. I, per tant, la visió que nosaltres donem és la nostra. Ni la de Catalunya, ni la de cap representant..., no som representants més que de la nostra organització. Evidentment, com a catalans, ens sentim especialment contents. Primer, de ser-ho. I, després, de poder-ho explicar, doncs, allí on estem; i sobretot quan és un dels països que t'acullen, bé –hi insisteixo–, d'una manera especial, no?

Independentment d'això, podem fer una valoració que pot ser molt particular, però no dels catalans de Polònia, perquè cadascú pot pensar... Puc donar la meva, el que passa és que no sé si és adequat, donar la meva aquí, no?, perquè... Però bé, la meva valoració de la presidència econòmica –si l'haig de donar jo, que he viscut alguns d'aquests apartats, he vist algunes de les activitats que s'han fet. Realment, la presidència aquests últims sis mesos a Polònia ha estat important per impulsar inclús –però això és sabut per tots,

no?– noves normatives, noves lleis. I, sobretot, per fer que ara Polònia inclús vagi molt més de pressa, o hagi d'anar molt més de pressa, a actualitzar les antigues lleis que tenia i fer-les, diguem-ne, entre altres coses, més europees –entenent-les dintre de la Unió Europea. (Pausa.)

El sentiment dels processos vers la Unió Europea. Realment, la nostra impressió és que s'ha dividit. Si posem percentatges, no ho sabem. Però està dividit. A vegades, segons les enquestes –com tot, no? Però sabem que està dividit. Hi ha molta gent que, evidentment, vol ser de la Unió Europea; i hi ha molta gent que vol ser polonesa. Els polonesos són persones que se senten molt seus, i tenen una especial cura de ser polonesos. I, per tant, sempre diuen: «Hem de ser de la Unió Europea. Som europeus, evidentment. Som europeistes, però que no ens toquin el que és nostre.» Això suposo que ho fa més d'un, i més d'un país, no? Però aquest és una mica el sentiment que nosaltres veiem –des del tema de la comissió– que tenen els polonesos de la Unió Europea.

El tema que ha sortit de ser català o ser espanyol és un tema evidentment que cada persona –com que som lliures– pensem el que pensem, creiem el que pensem. Hi ha gent que pensa que és espanyol i català. Per tant, penso que és un tema que aquí..., no és un tema de casal. És un tema de persona –encara que al casal s'hagi fet una xerrada d'una persona–, i simplement, com que respectem totes les iniciatives, doncs, evidentment hi hem donat suport.

El Cervantes, com s'implica amb nosaltres? A veure, el Cervantes amb nosaltres, inicialment, s'implicava moltíssim. Amb nosaltres. Hem de tenir en compte que nosaltres som una associació jove. O sigui, fa que realment funcionem –funcionant amb papers; perquè nosaltres el que hem fet és tirar endavant, treballar, i després constituir-nos, no fer-ho al revés–..., o sigui, ens hem constituït el 22 d'octubre del 2011. O sigui, som molt jovenets, encara, eh? I estem en un procés encara de legalització –que per això encara no som comunitat reconeguda a Catalunya, perquè és un tema de tràmit. I a veure, i nosaltres –com sempre diem tots, com a organització voluntària– el que fem és: nosaltres vivim del que fem, treballem del que fem; i utilitzem les hores que creiem adequades o que volem donar, doncs, a la projecció d'allò que nosaltres creiem que és important que els polonesos coneguin de Catalunya. I, per tant, el Cervantes amb nosaltres, fins a la intervenció malaurada de l'ambaixador, era molt fluida –molt fluida. A nivell personal, continua sent-ho. Vull dir, no tenim cap problema ni amb les *consejerías*, ni amb ningú, ni tot això.

Però, bé, evidentment, en aquests moments, doncs, bé, et trobes a les reunions. Perquè la comunitat –la comunitat de catalans i espanyols que estem a Polònia– ens trobem constantment. Som els que som: ens trobem. No sé... Per exemple, nosaltres formem part de la Càmara Polaco-espanyola –la cambra de comerç. Doncs, ens trobem tots –quan fas les activitats, etcètera, no? Per exemple, nosaltres, una de les activitats que fem és donar suport a la *cámara de comercio* –a la

cambra de comerç *polaco-espanyola*, vull dir–, perquè, en definitiva, es reuneix allí tothom, no?

Em sembla, crec, que no m'he deixat res de la contesta del senyor Milián. Crec, no ho sé. I si m'ho he deixat, hi tornem. (Veus de fons.)

Amb el senyor Vendrell. Com dèiem: a veure, nosaltres, més que assumir la projecció de Catalunya a Polònia, com he dit abans, el que fem és..., bé, tant de bo tinguéssim aquest suport. O, jo què sé, si el dia que el Parlament o qui fos decidís que aquest tipus d'organitzacions fóssim els representants legítims, doncs, o legals, el que sigui, ja en parlariem. De moment assumim, com he comentat, el que pensem, no?

En aquests moments, ACCIÓ treballa molt bé, tot i que hi ha una estructura molt petita. O sigui, ACCIÓ fa disset anys –o vint; no ho recordo, ara– que treballa a Polònia –a Varsòvia. En aquest cas, em sembla que ha portat, ha intentat introduir a Polònia, més de cinc-centes empreses catalanes, de les quals, bé, unes han tingut èxit, i les altres no l'han tingut. A veure, però ACCIÓ són el Víctor Santisteban, que és una persona, i una secretària. Bé, doncs, cadascú fa allò que pot amb els recursos que té –tot i que, evidentment, són recursos públics. Però, per tant, amb ACCIÓ hi ha molt bona relació, i s'estan fent les coses penso que el més bé que se saben fer, com a mínim, no?

La relació econòmica que es podria fer –que això va amb altres preguntes. A veure, les empreses catalanes –inclús petites i mitjanes, però les grans també–, en aquests moments, hi han dues grans línies. I és que a Polònia està tot per construir –s'està construint, està per construir. En aquests moments està en obres: per l'Eurocopa, per... En obres. Literalment, eh? Vull dir: encara no s'han acabat les autopistes, n'hi ha algunes que no s'acabaran, etcètera. Però ara tenen –també per continuar la normativa europea, la que hi ha–..., el Parlament polonès està modificant lleis. Entre d'altres molt importants, la de gestió de residus i reciclatge. O sigui, el tema mediambiental és un dels temes que penso –en aquests moments– que són dels més importants, en què en aquests moments es pot aportar el nostre coneixement –de les empreses– a Polònia. El coneixement mediambiental en tots els aspectes: des de la gestió de residus, fins al que és la biomassa. No ho sé, el tema d'equilibrar, el tema de LED, el tema del consum elèctric, etcètera. És un dels temes més importants. El tema turisme, evidentment, és un altre tema que en poden aprendre moltíssim, de nosaltres, especialment d'alguns ajuntaments, no?

I aquí he intentat contestar el senyor Vendrell. No sé si m'he deixat alguna cosa. Allò ja ho he dit...

El senyor Carmel Mòdol. A veure, allò de Podkarpacie, la secretària. No, a veure, i ho aprofito per això. Amb la Secretaria d'Afers Exteriors tenim molt bona relació, eh? Vull dir, no hi ha... Simplement, el que els hem dit –a ells i a tots– fa quinze dies, concretament..., el president Mas ha posat com a interlocutors del Govern amb la nostra associació el conseller Recoder i el secretari, senyor Florensa; com a interlocutors o això –la carta, més o menys, deia. Vam tenir una reunió ara fa dues setmanes, aquí a Barcelona, i els vam

dir el mateix que dèiem: «Lamentem molt que...» A veure, el que diem: hi ha un govern regional –un govern, un voivodat– que vol establir relacions amb Catalunya. I que, a més, et diu que té capacitat econòmica per ajudar. No et demana diners: està disposat a posar-ne. L'únic que diem: «Si us plau, com a mínim, contesteu-li alguna cosa.» «He rebut la carta» –no més que això. Després, ja analitzarem si a Catalunya o al Govern de Catalunya li interessa o no li interessa que Polònia sigui prioritari o no sigui prioritari, perquè en definitiva són decisions que les ha de prendre qui les ha de prendre. Hi insisteixo: la nostra opinió, la meua opinió personal, és que Polònia és, en aquests moments, tal com està la situació, un país superestratègic. I és un país que ens pot donar molt. Simplement, a veure, abans s'emigrava, enviàvem els treballadors. I ara han de ser les empreses les que van, entre cometes, «a emigrar», guanyar-se els diners i portar-los cap a casa, i amb això ajudar a refer la nostra malaurada economia, no? Això penso que és el que hem de fer, no?

I pel tema de la gestió de residus, ja ho he tornat a explicar.

I al final, què fot fer el Parlament? És la pregunta de tothom: què pot fer, el Parlament, per nosaltres? A veure, jo penso que es poden fer dues coses: unes a Catalunya, i les altres a Polònia. Però, sobretot, a Catalunya. A Polònia estem nosaltres. Hem de veure com ens coordinem amb els organismes públics que ja existeixen, sense suplantar-los ni molt menys. En aquest cas, només n'hi ha un, que és ACCIÓ. Per tant, el Govern de Catalunya ja està representat a Polònia, tot i que té el pes que té. Vull dir, a veure, el que no té sentit és el que ens va passar, que el president d'una regió ens cridi a nosaltres i no cridi ACCIÓ. «Escoltin, jo no represento Catalunya, jo sóc un senyor particular que visc a Polònia.» Això és el que no té sentit. Vol dir que cal fer una difusió molt més important del que és Catalunya en aquest país, no?

I, per altra banda, aquí, a Catalunya, doncs, ajudar a difondre la imatge més positiva de Polònia a Catalunya, i fer que els catalans no tinguem por d'anar allí. Els catalans ja en som uns quants. Hi insisteixo: en aquests moments som una xarxa, petita però activa, d'unes quaranta persones actives que ens dediquem a tirar endavant. Per exemple, si veniu a Polònia i teniu un problema de medicament –una anècdota també molt «tonta»–, hi ha un telèfon que podeu trucar i us contestaran en català o en castellà, i us diran on podeu trobar aquest medicament i com es diu a Polònia, per exemple. I això són coses bàsiques i que treuen la por. La por, sempre, és la de sempre: l'idioma.

No sé si ho he contestat tot, o m'he deixat alguna cosa. I si no, doncs, endavant.

El president

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...en fi, més aviat, quan us escoltem, sorgeixen altres qüestions o preguntes. Ens portaria molt llarg, seguir amb aquesta conversa. Segur que tindrem ocasions en el futur de repetir-les, o d'ampliar-les, o de

concretar-les, a través de la relació també bilateral i puntual que convingui.

Sempre, quan sento parlar de Polònia ara, en aquests últims temps, penso en la condició de país d'emigració. Que probablement ara, en fi, si no està capgirada, està com a mínim estabilitzada. I tal com vós explicàveu, en un marc d'autoafirmació, i de projecció de creixement, i de l'orgull propi, prou indiscutible, no? Segurament hi han centenars de milers o milions de polonesos vivint en altres països –als Estats Units, per exemple–, i probablement... Ho dic perquè això segurament tindria alguna cosa a veure amb la vostra experiència en sentit contrari, i seria també una manera d'enriquir el contingut i el caràcter de la relació entre Catalunya i Polònia.

En tot cas, moltes gràcies. Moltes gràcies a tots vostès. I espero, doncs, que d'aquí neixi una capacitat de relació normal, estable, regular, i un coneixement, en fi, mutu, d'aquest Parlament amb la vostra associació.

Moltes gràcies. Gràcies a tots, i bones tardes.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de sis i vuit minuts.

El president

Molt bé, si els sembla, podem reprendre la sessió. Sí? *(Pausa.)*

D'acord amb el que hem decidit anteriorment..., primer, potser, hauríem de fer constar les substitucions que s'han produït en aquesta sessió. Sí, en nom de Convergència i Unió.

Mireia Canals i Botines

Sí, Mercè Jou substitueix Anna Miranda. I em sembla que ja estem. Sí.

El president

Abans ja he dit la substitució del senyor Mòdol. No n'hi ha cap d'altra. Molt bé, d'acord.

Doncs, d'acord amb el que hem dit abans, deixem de moment ajornats els punts 3 i 4.

Propostes de resolució

acumulades (tram. 250-00734/09, 250-00735/09 i 250-00736/09)

I passariem al punt número 5. Aquí hauríem de fer constar també el que hem comentat amb el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la possibilitat que els punts 5, 6 i 7 –que tenen una evident relació entre ells i que d'alguna manera tracten de qüestions íntimament relacionades– poguessin ser substanciats amb una sola intervenció de presentació, i amb una sola intervenció de rèplica o de comentari per part de cada grup. Naturalment, sense que això..., en fi, tant com poguéssim fer economia processal, per entendre'ns,

eh? Però això, el marge de temps que això ens dona, doncs, és suficient –crec– perquè pugui haver-hi l'explicació suficient, tant per part del ponent i presentador de les resolucions, com per part de cada grup.

Sí, senyora Tura, em demana la paraula.

Montserrat Tura i Camafreita

No, li demano la paraula per sol·licitar la seva benevolència en una petició especial: si s'han de fer les tres presentacions consecutives, i atès que no hi ha ningú més del meu grup i vostè presideix la comissió, jo anuncio el vot favorable del meu grup en les tres propostes, i estaré una estona fora mentre es fan les presentacions i les intervencions del grup. D'acord?

El president

Però entenc que en el moment de la votació sí que estarà present. *(Veus de fons.)* Em sembla que és conscient que hi ha aquesta circumstància. *(Pausa.)* Gràcies, senyora...

Molt bé, doncs. Senyor... *(Pausa.)* Hi ha alguna qüestió, sí? *(Pausa.)*

Mireia Canals i Botines

A veure. En el nostre cas, intervindran a estones iguals el diputat Gerard Figueras i la diputada Laïlla. Per tant, no... *(Veus de fons.)* Sí, exactament.

El president

Per tant, té la paraula el senyor Josep Vendrell. Potser no cal que es mogui del seu lloc –encara que ell només actua, evidentment, com a portaveu d'Iniciativa, i no com a secretari de la comissió. Endavant, senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Li ho agraeixo. Efectivament, si els sembla, faig la presentació de les tres propostes de resolució, perquè tenen una evident connexió, no? La primera és el punt 5, sobre la creació d'una línia d'actuació de la Secretaria d'Afers Exteriors per mitjà de les comunitats catalanes a l'exterior per donar suport a l'acollida de la nova emigració catalana; una proposta de resolució sobre la creació de la targeta catalana d'assistència socio sanitària per als catalans residents a l'estranger, i la darrera, que és sobre l'establiment de noves línies d'actuació i el restabliment dels convenis pluriennals de col·laboració entre la Secretaria d'Afers Exteriors i les comunitats catalanes a l'exterior per al desenvolupament de programes de suport a l'emigració catalana.

Aquestes propostes de resolució neixen de les preocupacions expressades per representants de la FIEC –de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes–, que van comparèixer davant d'aquesta comissió el passat 10 de novembre i que han motivat el nostre grup a presentar-les, no? Els compareixents van expressar

la seua preocupació sobre diferents qüestions que ens semblen molt importants i que parteixen d'una reflexió inicial, que és la realitat canviant del fet migratori català a l'exterior. No és una realitat fixa. Segurament teníem un estereotip sobre el que era l'emigració catalana a l'exterior, i és veritat que en els darrers anys ha canviat, no? Hi ha una superposició de migracions. Hi ha la històrica, la de descendents de l'exili i de les migracions econòmiques fins i tot anteriors, en molts casos especialment a Llatinoamèrica –d'això. El flux «normal» –entre cometes, això de «normal»–, però que es produeix en un marc cada vegada més globalitzat, en societats obertes de persones que al llarg dels anys, per raons professionals, han canviat de lloc de residència i han emigrat a altres països.

I hi ha un fenomen més recent, que és la nova emigració com a conseqüència de l'actual crisi econòmica, de persones amb formació universitària, professional. O simplement de gent, perquè això és un dels estereotips que segurament tenim, que només pensem en les persones que tenen un currículum acadèmic, que tenen coneixement d'idiomes i que se'n van a altres països. Doncs, no. També hi ha –ens ho explicaven els representants de la FIEC que van comparèixer– una emigració de persones sense aquesta qualificació professional, acadèmica, que marxen simplement buscant millors oportunitats. I és un fet a lamentar, que en un país passi això com a conseqüència de la situació que estem patint i de la crisi econòmica. Però és una realitat, no? Segurament és una realitat sobre la qual no tenim encara prou estudis i prou dades quantitatives del que suposa, però cada vegada és més evident. Cada vegada se'n reflecteixen més als mitjans de comunicació, i la gent, els casals catalans a l'exterior, així ens ho expliquen: que es produeix aquest fenomen migratori de gent que simplement va a buscar millors oportunitats de vida, que va a buscar un futur, no?

No cal que els ho repeteixi, però la quantitat de persones a l'exterior és considerable: 171.000 catalans residents a l'estranger –tot i que això, les dades, canvien molt. En la seva compareixença, la FIEC parlava fins i tot que podien arribar a 420.000. Bé, és una quantitat no menor i una quantitat considerable, no? I ells ens plantejaven qüestions que no vénen, que no estan a la proposta de resolució, però que segurament alguna vegada haurem d'abordar, com és el tema de la necessitat de reformar la llei del 96 per adaptar-la precisament a aquesta situació, a la necessitat d'atendre més persones i no només donar suport a entitats.

Quines són les problemàtiques que se'ns assenyalaven i que nosaltres volem reflectir en aquestes propostes de resolució? Una primera és el fenomen que els explicava abans de la nova emigració catalana, dels joves professionals o simplement de les persones que van a la recerca d'oportunitats laborals, d'oportunitats professionals, no? Que hi van a Europa, però que van arreu del món, que van a països emergents com per exemple el cas del Brasil, que és un país que atrau en aquests moments molta gent. Ens trobem projectes migratoris reeixits, però també projectes migratoris que fracassen, i persones que arriben sense conèixer

massa bé la situació que es trobaran, quines oportunitats reals ofereix el país d'acollida, etcètera.

I aquestes persones, on van a cercar l'ajut? Van a cercar l'ajut a l'ambaixada espanyola, sovint. A les conselleries de Treball, com ens explicaven d'aquesta ambaixada, són atesos els que estan en situacions més difícils i més d'assistència a les ONG d'assistència social –i que en alguns països estan vinculades a l'Església catòlica. I també, com se'ns explicava, als casals catalans. Evidentment, si tu véns d'un determinat lloc, parles una determinada llengua –o no la parles, però véns d'aquell lloc–, on vas a adreçar-te és on creus que hi han els teus. I on demanes ajut en primer lloc, on demanes aquesta acollida, és en aquests indrets, no? En els casals catalans, en les entitats del teu país que estan en aquests països.

I què és el que busquen? Doncs, busquen orientació, acollida, saber què es trobaran. El que nosaltres aquí en diríem «una política de primera acollida», no? Aquesta política de primera acollida que s'ha desenvolupat també aquí, a Catalunya, aquests darrers anys, doncs, ara és el que recerquen també en els països on van, aquestes persones. I a vegades, en aquests països, aquestes polítiques de primera acollida no existeixen com haurien d'existir, i es troben també amb situacions difícils, amb situacions complicades de projectes migratoris inicialment no reeixits, que costen molt. Que necessiten a vegades suport i assistència de caràcter social. Que necessiten ajut, en definitiva. I per això proposàvem, en la primera resolució –el punt 5–, tres qüestions, no? Que el Govern creés una línia presupostària de col·laboració, assistència humana, material, tècnica a les comunitats catalanes a l'exterior, perquè ja que tenen aquesta demanda, puguin oferir també, dins de les seves possibilitats..., perquè entenem que no és estrictament aquesta, la seva especialitat, però que puguin oferir també aquesta acollida, aquests programes específics d'acollida en els països de destí.

Una segona qüestió és que aquesta línia de suport contempli un seguit de qüestions, no? No ho esmentem de forma genèrica, sinó bastant concreta. I ens referim a l'assessorament, la formació, el suport econòmic i social, i assistencial, de la primera acollida de les persones que emigren per raons econòmiques, amb l'objectiu de facilitar la integració social i cultural en el país de destí.

I la tercera qüestió és articular-ho en base a convenis plurianuals –que també surt reflectit en una altra resolució. Que això es concerta amb les entitats, amb la FIEC –amb la mateixa FIEC–, i que hi hagi un treball conjunt dels diferents departaments de la Generalitat, no? Aquesta seria la primera proposta de resolució, la primera problemàtica: el suport a aquesta nova emigració que emigra per raons econòmiques a aquests països.

Segona problemàtica: la creació de la targeta d'assistència sociosanitària per als catalans residents a l'estranger. És una problemàtica que té diferents vessants, no? Té la vessant de la persona –català o catalana– que viu en un determinat país que no ofereix les pres-

tacions sanitàries de què gaudia a Catalunya. Els sistemes sanitaris són molt diversos i molt diferents, arreu del món. Hi ha països amb sistemes universals, hi ha països d'assegurança, hi ha països que simplement tenen assistència sanitària privada. I pensem que aquesta targeta podria oferir..., una de les coses que hauria de tenir associada és prestacions complementàries i ajuts per cobrir aquestes mancances, i donar, oferir, aquesta millora de l'assistència als catalans residents a l'exterior.

Però especialment important és que ha de permetre, en cas de retorn temporal o permanent, accedir al sistema sanitari en condicions d'igualtat de condicions, no? Normalment, hi han convenis bilaterals entre l'Estat espanyol i altres països, pels quals es garanteix la reciprocitat mútua pel que fa a l'assistència sanitària. No sempre és així: això no abasta tots els països. El marc europeu és força clar, en altres països això no és així. Hi ha com una mena de buit que no està ben especificat des del punt de vista legal, en el marc estatal i en el mateix marc català – la Llei d'assistència sanitària, la llei del 2010–; que cobreixi amb claredat aquests supòsits, no? I ens semblava important que això es garantís, que la persona resident de forma temporal o permanent a l'estranger, quan vingui a Catalunya pugui rebre sense més problema, com els catalans que viuen aquí, aquesta assistència sanitària.

No és cap cosa nova. Hi ha comunitats autònomes que ho han fet: la comunitat autònoma de Madrid ho ha fet. Té el que ells en diuen un «documento identificativo de salud exterior», que en diuen, i que fa aquesta funció que jo els explicava aquí; que, per tant, crec que seria una experiència interessant a analitzar i a veure exactament com funciona. No és..., hi ha, evidentment, un seguit de condicions que s'estableixen. És a dir, quan hi ha conveni bilateral no s'estableix aquest..., no hi ha aquesta targeta, s'ha de formar part del padró de residents espanyols a l'estranger, etcètera. Hi ha tot un seguit de condicions, no? Però que ens semblava important que això –debatre aquesta qüestió–, el Govern s'ho plantegi. I en aquest sentit, entenc que la nostra proposta és molt de detall, és molt concreta. Sí que acceptaríem l'esmena que ens fa el Grup de Convergència i Unió en el sentit que el Govern entomi aquesta qüestió, que ho estudiï, i que s'ho plantegi, en definitiva. Perquè jo crec que hem de donar un pas important, hi hauria d'haver la voluntat política de donar un pas important. I estem segurs que tots coincidirem que els catalans i les catalanes han de tenir els mateixos drets d'accés a l'assistència sanitària visquin on visquin, no? Amb les condicions adequades.

I la tercera qüestió, la tercera problemàtica, està directament relacionada amb el treball de les entitats a l'exterior, que també els amics de la FIEC ens explicaven, no? En aquest sentit, hem fet algunes passes enrere, en el sentit que es van suprimir els convenis de caràcter em sembla que era triennal, de caràcter pluriennal, que existien amb aquestes entitats; i s'ha tornat més a una línia de subvencions anual –per dir-ho així, de caràcter més clàssic. En aquest sentit, jo crec que hauríem de donar un salt endavant en dos sentits. En un sentit, que s'incorporessin en aquestes línies de sub-

venció qüestions que anessin més enllà de la llengua, la cultura, el manteniment dels equipaments d'aquestes entitats, i que ho actualitzéssim incorporant això que els comentava abans: els protocols de primera acollida, l'assistència social, per donar resposta a aquestes noves problemàtiques, no? En aquest sentit, sí que acceptaríem una esmena que hem transaccionat amb el Grup de Convergència i Unió: que s'estudiï, això. Que aquests nous protocols, programes d'acollida, es poguessin estudiar per ser incorporats en aquestes noves línies de subvencions.

I la segona qüestió és el caràcter dels convenis o subvencions puntuals anuals i plurianuals. No haurien de ser contradictoris. Evidentment, hi poden haver convocatòries de subvencions anuals per a determinats esdeveniments, per a determinades activitats, etcètera. Però jo crec que és una demanda general de les entitats –siguin les de l'exterior, siguin les d'aquí, en aquest cas parlem de les de l'exterior– que hi hagi subvencions, que hi hagi línies d'ajuts de caràcter pluriennal, perquè això permet planificar millor l'activitat, perquè permet treballar amb una perspectiva de temps més gran de la subvenció d'any en any. I em semblava que seria interessant recuperar aquella experiència que s'havia produït.

No plantegem una qüestió quantitativa, ja es va discutir en els pressupostos de la Generalitat, ja ho debatrem en els pressupostos de la Generalitat. Ara mateix no és aquest, el tema. És veritat que han patit una retallada important, aquestes línies de subvenció. Del 15 per cent, si no ho recordo malament; els de la FIEC, calculant-ho amb altres compromisos de la Generalitat, van afegir, van dir, que arribava al 30 per cent. Diguem que no parlem ara d'una qüestió quantitativa, sinó de recuperar aquest model de conveni plurianual, amb independència..., i, en aquest sentit, ja entenem que hi ha una situació econòmica difícil, i entenem que ha d'estar subjecte, o que ha d'estar d'acord, amb les disponibilitats pressupostàries o amb la situació financera de la Generalitat. I, en aquest sentit, hem transaccionat també l'esmena de Convergència i Unió, no?, perquè ens sembla que el que és important és recuperar aquesta idea dels convenis plurianuals. És a dir, ara mateix, en aquesta proposta de resolució ens interessa més la fórmula que els recursos a esmerçar-hi, que ja tenim marcs, també, on discutir-ho, no? I, en aquest sentit, no estaríem fent res diferent del que ja es va fer, i del que s'està fent també en comunitats autònomes que estan treballant en aquest sentit.

Bé, aquestes serien les tres propostes de resolució que volen fer front a aquesta triple problemàtica, la problemàtica de la nova emigració –que és una realitat que hem de lamentar, no?– catalana a l'exterior, que van a picar la porta d'aquestes entitats, i com els donem mecanismes, mitjans, recursos, perquè hi puguin fer front. La segona qüestió de com ampliem o estudiem ampliar les línies aquestes de subvenció, d'ajut, les línies pressupostàries a aquestes entitats, i com recuperem els plans plurianuals. I la tercera –ho he dit en l'ordre diferent–, pel que fa a l'assistència sanitària, que ens sembla interessant obrir el debat, que puguem tenir el debat, i que el Govern estudiï aquesta qüestió

per superar aquest forat, no?, per cobrir aquest forat que tenim pel que fa al dret a l'assistència socio sanitària dels residents catalans a l'exterior.

Moltes gràcies.

El president

Sí. Senyor Vendrell –i senyora Canals, suposo–, no, ho dic per coneixement dels grups: potser estaria bé que les transaccions a què s'han referit fossin o llegides, o conegudes, referenciades, perquè tothom pugui, abans d'intervenir..., tots sapiguem a quina proposta ens referim, no?, quina és la proposta que votarem.

Josep Vendrell Gardeñes

El punt setè de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució sobre...

El president

Al punt cinquè. Al punt cinquè no hi ha cap modificació.

(Veus de fons.)

En el punt sisè s'accepta l'esmena tal com està formulada, i entenc que és una esmena que substitueix tot el text de la resolució. Els punts de l'1 al 5 vénen substituïts per aquesta única expressió. *(Pausa.)* Molt bé. *(Veus de fons.)* Entesos, entesos.

Josep Vendrell Gardeñes

I el punt setè quedaria... Si els sembla, el lleigeixo, no?

El president

Sí. *(Josep Vendrell Gardeñes intervé sense fer ús del micròfon.)* Engegueu el «micro», si us plau.

Josep Vendrell Gardeñes

Disculpi. El primer punt diria: «Preveure i dotar dins dels pressupostos de 2012 les següents línies de suport a les comunitats catalanes a l'exterior: activitats culturals, ensenyament de la llengua catalana, orientació professional i formació universitària, les modalitats de beques, suport assistencial socio sanitari dels residents catalans a l'exterior, estudiar» –que seria l'element transaccionat– «programes d'acollida a l'exterior, infraestructures i equipaments.»

I el segon punt seria: «Donar prioritat a l'establiment de convenis de caràcter pluriennal amb les entitats catalanes a l'exterior, d'acord amb la situació de les finances de la Generalitat, per a la implementació i desenvolupament de les diverses línies d'actuació, sense perjudici dels necessaris complementos per via de subvencions específiques en casos excepcionals o per actuacions puntuals.»

El president

Molt bé. Em sembla que ara sí que ha quedat clar. Coneguda la posició del Grup Socialista, d'acord amb

el que ha manifestat abans la senyora Tura, donaríem la concessió de la paraula –en fi, entenc que no cal la veu...– del Grup de Convergència i Unió en tant que esmenant, sí, en primer lloc, perquè hi ha una esmena presentada en el punt número cinc. *(Veus de fons.)* El diputat Figueras la defensa.

Gerard M. Figueras i Albà

D'acord, i li demanaria, senyor president, si ens pot avisar quan passin cinc minuts perquè compartirem la intervenció amb la diputada Lailla, doncs, així...

El president

En tot cas, ja entenc que fan la intervenció referida a les tres propostes de resolució. I, a més, hi ha la presentació de l'esmena. Ho haurà de defensar...

Gerard M. Figueras i Albà

Correcte. Ja no intervindrem més, diguem-ho així.

El president

Molt bé.

Gerard M. Figueras i Albà

Si no és que és requerit. Bé, en tot cas per posicionar, diguem-ne, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I també, doncs, per presentar les esmenes que hem presentat i que sembla que hem pogut acordar amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Primer, doncs, pel que fa referència al punt número 5 de l'ordre del dia, no?, i tota la introducció i definició del que per part d'Iniciativa se'ns presenta com a programes d'acollida, manifestar un seguit d'anotacions molt breus, però que sí que creiem necessàries per justificar el nostre posicionament.

El primer, doncs, que el Govern de la Generalitat ja destina un seguit de recursos per al conjunt de les comunitats catalanes a l'exterior, perquè puguin desenvolupar aquelles tasques per a les quals elles han estat creades; i, a més a més, d'acord amb els seus plans de treball i les peticions que ells fan arribar, en aquest cas, a la Secretaria d'Exteriors del Govern de la Generalitat. Un govern que, com aquest grup parlamentari, coneix la nova realitat que en els darrers anys està obligant que més catalans dels que ho han fet fins ara emigrin, i, per tant, vagin a cercar noves oportunitats en altres països. Però diguem que, malgrat la situació complicada de les finances de la Generalitat, fa que el Govern sigui sensible també a aquesta realitat, i per tant faci un esforç important per poder mantenir –o no reduir, diguem-ne, amb tot el que possiblement comportaria– els recursos que el Govern destina per al funcionament d'aquestes comunitats catalanes a l'exterior.

Això no vol dir o això no significa –entendem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– que ara hàgim de fer una aportació per a uns programes d'acollida que el Govern, doncs, no coneix, per a uns pro-

grames d'acollida que no sabem..., que ningú ens ha presentat, que ningú no ha presentat tampoc a aquest grup parlamentari; i que, a més a més, sembla –segons es defineixen en la proposta de resolució– que comportarien un seguit d'activitats per a les quals fins i tot dubtem que els casals catalans o les comunitats catalanes tinguin competència –per poder tirar-les endavant–, per tant, fugint una mica de la feina per a la qual, doncs, han estat concebuts. I que malgrat que hi hagin noves necessitats, entenem que tot això no es pot, diguem-ne, crear d'avui per demà, no?, sinó que hi ha d'haver tota una feina de detectar les noves necessitats. I, en funció d'aquestes i de la capacitat financera de la Generalitat, veure quines són les funcions que poden dur a terme aquests casals catalans o aquestes comunitats catalanes.

A més a més, i suposo que s'hi referirà també la meua companya de grup, n'hi han algunes que..., fins i tot és de dubtosa, diguem-ne, possibilitat, que poguessin dur a terme competencialment alguna d'aquestes responsabilitats que es defineixen, no?, com és el que fa referència a tot el que és l'assistència sociosanitària a l'exterior, no?

Sigui dit de pas, doncs, també hem de dir que aquest punt número 5, aquesta resolució, pels motius que he exposat, tindrà el vot contrari del Grup de Convergència i Unió, a l'espera que realment puguem definir o es pugui, diguem-ne, presentar per part dels casals, si es que realment hi ha aquesta necessitat d'aquests programes d'acollida, no? Però també deixin-me afegir, doncs, que aquesta és, evidentment, una reclamació que ha fet la FIEC, i que va fer en la seva compareixença el 10 de novembre, però que tampoc no voldria menystenir quin és realment l'òrgan que dona veu i vot al conjunt dels casals catalans o de les comunitats catalanes a l'exterior, que és precisament el consell d'aquestes comunitats catalanes, en què hi són representades totes i cadascuna –no només aquest gairebé 50 per cent que representa la FIEC. I que, per tant, aquest és l'àmbit en el qual nosaltres entenem –com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió i també com a govern de la Generalitat– que és on els casals, cadascun des del seu àmbit, des del seu continent, han de tenir la possibilitat de posar al damunt de la taula, no?, realment, aquestes noves propostes o aquests programes o necessitats. De fet, fa pocs mesos se'n va celebrar un al Palau de la Generalitat i va haver-hi –jo diria–, doncs, una voluntat d'entesa, tant per part del Govern com per part dels mateixos representants dels casals, no?

Si saltem en aquest cas al punt setè de l'ordre del dia, i a l'altra proposta de resolució –en la qual, doncs, volem agrair també al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds que hi hagi hagut aquesta capacitat d'entesa–, estem d'acord, no?, que hi hagi totes unes línies de suport econòmic –com ja hi és actualment– per a totes aquelles feines que la major part d'elles defineix la proposta de resolució –el suport cultural, lingüístic, etcètera– per a les quals el Govern de la Generalitat ja té finançament, no? Però insistim que ens torna a haver de costar la necessitat ja de destinar uns diners –que a més a més no tenim, que el Govern no en dis-

posa— per a uns programes d'acollida que no coneixem, no?

Dit això, sí que creiem, doncs, que el Govern ha d'estar obert a estudiar aquests programes i les noves peticions que vinguin per part dels casals: per això la primera transacció a la que hem arribat. I segon, també volem expressar la voluntat que el mateix secretari, el senyor Florensa, també va exposar en el si del Consell de Comunitats Catalanes, que és la constatació que la pluriennalitat en els convenis signats amb les comunitats catalanes serveix per a una millor agilització, per a una millor planificació a mitjà termini, tant per part del Govern com de les comunitats; però que, diguem-ne, la situació financera i de «tempos» pressupostaris del 2011 i també, malauradament, del 2012, ha impedit que això hagi pogut ser pluriennal en l'any passat i en l'any present, no?

Dit això, doncs, com que la voluntat és de seguir mantenint aquesta pluriennalitat en la mesura en què les finances de la Generalitat així ho puguin possibilitar —ja veurem si l'any 2013 o l'any 2014—, doncs, també hem pogut arribar a aquesta transaccional per reafirmar la voluntat que aquest és un sistema més útil de treball. I que, per tant, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com per part del Govern, creiem que ha de ser una eina útil —hi insisteixo— doblement, al servei dels casals i al servei del Govern.

I passaria el torn a la meua companya, la diputada Laïlla.
Gràcies, president.

El president

Una precisió quasi mil·limètrica.

Gerard M. Figueras i Albà

Molt bé.

El president

Senyora Miranda?

M. Assumpció Laïlla i Jou

Laïlla.

El president

Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, president. Jo intentaré no esgotar els cinc minuts. I per referir-me només al punt 6 de l'ordre del dia, que fa referència a l'atenció sociosanitària dels catalans residents a l'exterior.

Primer, i per emmarcar la situació actual —ja ho deia el company que presentava la proposta de resolució—, ens trobem amb dos marcs normatius importants. Un, a nivell estatal, que és la Llei 18/96, de 27 de desembre, la que regula les relacions de les comunitats cata-

lanes de l'exterior i possibilita, doncs, que reglamentàriament es reguli l'atenció sanitària dels residents a l'exterior. I, després, la llei que vam aprovar en aquest Parlament el 2010 —el 7 de juliol del 2010—, que també regula l'accés a l'assistència sanitària —cobertura de públiques— a càrrec del Servei Català de la Salut; una llei que va incorporar dos nous col·lectius a l'atenció que ja regulava anteriorment la normativa catalana, però que, en qualsevol cas, no va incloure el col·lectiu al qual avui es fa referència.

En aquest sentit, compartim la importància que té debatre sobre aquest tema. I, per això, l'esmena que nosaltres proposem és precisament d'instar el Govern a dur a terme les accions necessàries per poder estudiar les fórmules que permetin garantir aquesta atenció sanitària als ciutadans catalans que resideixen en països que no disposen del conveni bilateral d'assistència sanitària, i que es desplacen temporalment a Catalunya. Perquè, a més a més, entenem que hi han una sèrie de consideracions prèvies que s'han de poder establir per tal de poder incidir en el canvi de normativa que demana aquesta nova incorporació.

En aquest sentit, d'entrada, doncs, hauríem de modificar la Llei 21/2010, d'accés a l'assistència sanitària, cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut, per poder incloure precisament aquests col·lectius que són els catalans residents a l'exterior. I aquest tràmit de modificació d'una llei, com vostès saben, requereix uns terminis ja específics.

Caldria també, doncs, elaborar un procediment administratiu per tal d'acreditar aquestes persones, sigui de forma presencial o sigui via internet —per tant, que es pogués fer en el país d'origen. I només dues dades: segons la Secretaria d'Afers Exteriors del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya, s'estima que hi han al voltant de 171.000 catalans que resideixen a l'exterior. Vora un 50 per cent, a Europa; vora l'altre 50 per cent, a Amèrica, i uns percentatges molt més petits, minsos, a l'Àsia i a Oceania. Aquestes xifres són aproximatives, però s'estima que al voltant del 13 per cent d'aquesta població resident a l'exterior no té aquesta cobertura sanitària en els seus desplaçaments a Catalunya, perquè resideixen en països que no disposen, precisament, d'aquest conveni bilateral d'assistència sanitària. I, per tant, no disposen de la protecció sanitària pública que seria l'atenció potencial que haurien de rebre si es desplaçessin aquí, a Catalunya.

També caldria definir, precisament, quin nivell de cobertura hauríem d'assignar a aquestes persones —si l'atenció urgent, que no és demorable; que tingui lloc durant l'estada temporal, excloent, doncs, malalties desenvolupades amb anterioritat—, i també quina cadència podria tenir aquesta atenció sanitària un cop les persones s'haguessin desplaçat, lògicament, a Catalunya. Igual que, també, quin és el model de targeta sanitària que hauríem de tenir i quina caducitat hauria de tenir aquesta, també —no només en l'atenció, sinó en vigència de la mateixa targeta.

Òbviament també, doncs, és important tenir en compte els convenis bilaterals que s'han d'establir amb els

països dels quals parteixen, perquè, com ja avançava el company Figueras, hauríem d'excloure segurament les prestacions sociosanitàries, sobretot en aquells països on no existissin convenis bilaterals.

Per acabar, per tant, només recalcar, doncs, precisament, que el Departament de Salut sí que té el compromís i vol assumir el compromís –amb aquesta esmena que vostès ens accepten– d'estudiar precisament els mecanismes que ens permetin donar resposta a aquesta situació, tenint en compte per una banda els models que han aplicat, doncs, altres comunitats autònomes, que ens poden enfocar per on podem nosaltres fer les modificacions pertinents; però, també, sempre d'acord amb l'actual context econòmic, que en aquests moments és segurament, o clarament, més restrictiu del que molts voldríem.

Per tant, doncs, agrair precisament que se'ns accepti aquesta esmena, amb la voluntat que tots tenim de trobar solució per a aquestes persones, aquests ciutadans catalans que resideixen a l'exterior.

El president

Molt bé, i moltes gràcies, senyora Laïlla. En nom del Grup del Partit Popular, té la paraula el senyor Milián.

Juan Milián Querol

Sí.

El president

Endavant.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president. Molt breument, des del Partit Popular estem força d'acord amb l'exposició de motius de les propostes de resolució que corresponen als punts números 5 i 7 de l'ordre del dia.

Com deia el senyor Vendrell, cada cop són més els catalans que emigren, i majoritàriament i lamentable es fa per circumstàncies econòmiques que estem patint en els últims anys.

Però aquestes mateixes circumstàncies econòmiques afecten la disponibilitat dels recursos de les administracions públiques, com ell també reconeixia.

I, per tant, la nostra posició seria que si s'accepta aquesta esmena de Convergència i Unió, com així s'ha dit, amb referència a aquestes circumstàncies econòmiques, al punt 7 de l'ordre del dia, votariem a favor de la proposta de resolució.

Respecte al punt 6, a les targetes sanitàries, tal com estava plantejada al principi nosaltres hi hauríem votat en contra perquè creïem que estava una mica desfasat, aquest plantejament. No només perquè ja existeixen diferents maneres per les quals els espanyols residents a l'exterior poden accedir a la sanitat pública en els seus períodes d'estada aquí –com ens recorda un informe recent dels serveis tècnics de la Secretaria d'Estat d'Immigració i Emigració–, sinó també perquè fa

pocs dies la ministra de Sanitat, Ana Mato, va dir que cal tendir a la unificació de les targetes sanitàries a tot el territori espanyol; així mateix ho admetia el conseller Boi Ruiz. I en aquesta línia van els acords als quals han arribat Estat i comunitats autònomes, que ens han presentat avui en el marc del Pacto por la sanidad y los servicios sociales.

En aquest sentit, si l'esmena –l'esmena de Convergència i Unió– suposa la supressió dels altres punts, nosaltres també hi votariem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Milián. El senyor Mòdol, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya comprèn i de fet està absolutament d'acord amb els arguments que ha defensat el senyor Vendrell per defensar les seues propostes de resolució.

De fet, són dades contrastades que des del 2003 fins al 2010 l'estructuració de les comunitats catalanes a l'exterior, i la potenciació de la tasca que desenvolupaven i el seu reconeixement, van tindre un període, diguéssim, positiu. Que del 2011, aquesta estructuració que s'havia produït durant set anys..., se va començar a patir, a anar com els crancs en certa manera, a anar marxa enrere, perquè vam entrar en un període de desestructuració que totes les comunitats assenyalen d'una forma quasi unànime. I ara, els que hem sentit les propostes que fa el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa..., no poden ser saludades més que positivament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

També celebrem que el grup majoritari, el Grup de Convergència i Unió, tot i que el punt..., a la proposta número 5 vota negativament –francament, no ho entenem–, però, en canvi, hagi volgut arribar a acords a la 6 i a la 7. Ho celebrem. I ho celebrarem encara més el dia que les disponibilitats pressupostàries ho permetin definitivament, no? Perquè el recurs a la fórmula jo em pensava que havia quedat esgotat, però es veu que encara... Sabem que hi ha unes condicions econòmiques realment difícils: ho sabem, no escapem pas de la qüestió. Però el recurs a la fórmula és reiterat. I entendríem també que per part de la Secretaria d'Exteriors, que és la que està directament afectada, i per la conselleria de Salut, si no hi ha recursos, sí que almenys hi hagués tot el treball previ, tota la planificació, perquè en el moment que, diguéssim, els recursos ho facin possible, la feina prèvia estigui feta i desenvolupada, de manera que es pugui anar més de pressa.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà afirmativament les tres propostes de resolució, amb les modificacions que s'han fet.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Em sembla que estem, doncs... (*Veus de fons.*) Avui tothom actua amb una precisió suïssa. (*Veus de fons.*)

És moment, doncs, de votar les tres resolucions. En primer lloc, les posarem a votació, cada una d'elles igualment. Entenc que no hi ha cap votació separada ni cap necessitat de plantejar-ho. En primer terme, doncs, en relació al punt número 5.

Vots a favor?

Votem la proposta de resolució número 5.

Vots en contra?

Abstencions?

Queda, doncs, rebutjada amb 4 vots a favor, 8 en contra i 2 abstencions.

A continuació, la proposta de resolució número 6, relativa a la targeta catalana d'assistència socio sanitària, amb l'esmena acceptada pel grup proponent.

Vots a favor?

Sembla que hi ha unanimitat. No cal, doncs, demanar més posicionament. Aprovada per unanimitat.

I la proposta de resolució número 7, igualment votada amb el text de la transacció que abans hem donat a conèixer.

Vots a favor?

També, doncs, queda aprovada per unanimitat.

I amb això esgotaríem el debat dels punts 5, 6 i 7 i podríem reprendre el debat allà on estava.

Proposta de resolució

sobre l'elaboració i l'actualització periòdica del cens de catalans residents a l'exterior (tram. 250-00732/09)

Senyor Aragonès, li sembla que estem en condicions d'entrar en els punts 3, 4 i 9?

Montserrat Tura i Camafreita

Podem començar pel 4 i el 9?

El president

Començar pel 4 i el 9?

Montserrat Tura i Camafreita

Podem començar pel 4 i el 9?

El president

Això ja és canvi sobre canvi, diguem-ne, eh?

Montserrat Tura i Camafreita

Les hem agrupat i hem dit que les tractaríem, les del senyor Aragonès, al final. Jo ara estic dient: fem 4, 9, 3?

El president

Tenen algun inconvenient, els grups, que sigui amb aquest ordre, primer el punt número 4? (*Veus de fons.*) D'acord. Molt bé, moltes gràcies, els agraeixo la... (*Pausa.*)

Senyor Aragonès, doncs, comencem pel punt número 4.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Agrair...

El president

Relatiu a una qüestió que té a veure amb els que acabem de discutir ara, si no vaig errat, no? (*Pausa.*) El punt número 4. (*Pausa.*) Hem decidit, senyora Canals, que l'ordre en el qual tractàvem els punts: el primer, punt número 4; després, número 9, i després, número 3. Perquè així ho ha sol·licitat la representant del Grup Socialista, i la resta de grups em sembla que no tenien inconvenient d'acceptar. (*Pausa.*) Si hi ha inconvenient digueu-m'ho, no... (*Veus de fons.*) Endavant, senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Abans de res, agrair a la Mesa i als membres de la comissió l'alteració que s'ha pogut fer de l'ordre del dia perquè aquest diputat pogués compaginar també algunes compareixences a la Comissió de Justícia, que s'està fent en aquests moments.

Bé, nosaltres, aquesta proposta de resolució que presentem és davant d'una qüestió que tenim pendent des de fa uns quants anys. De fet, des de fa setze anys, des de la Llei 18/96, la que regula les comunitats catalanes a l'exterior. Una llei que, per altra banda, ha quedat, doncs, un xic superada pel temps, però que en alguns aspectes encara està pendent de desenvolupar.

I un d'aquests és –tal com es preveu en aquesta llei, en l'article 26– que s'elabori un cens de catalans residents a l'exterior, per tal d'orientar les polítiques de govern cap a les comunitats catalanes a l'exterior; en general, cap a tots els catalans residents a l'exterior –crec que, a més, ja han estat objecte de debat actuals en aquest àmbit, a la comissió, en els punts anteriors. I, per tant, el fet de disposar d'un cens i no de disposar només d'estimacions, de quina part dels ciutadans amb nacionalitat espanyola són catalans que estan residint a l'exterior, doncs..., seria molt millor poder disposar d'aquest cens, i per això es va preveure en aquesta llei, no?

Per tant, nosaltres creiem que..., més en el moment actual, que –com suposo que deu haver estat objecte de referència en el debat dels punts anteriors– hi ha un grup important, o un nombre important, més

aviat de –sobretot– joves professionals catalans, que emigren a l'exterior, que hauran de ser objecte d'actuació per part de la Generalitat en els àmbits en què es decideixi. Però, en tot cas, és una realitat que tenim, que creix, i que cal incorporar-la en les polítiques d'acció exterior de la Generalitat. En aquest sentit, un cens, tal com preveu la Llei 18/96, seria absolutament oportú.

Per tant, nosaltres en aquesta proposta de resolució el que demanem és que el Govern de la Generalitat, en el termini de sis mesos, doncs, elabori un cens de catalans residents a l'exterior. I a mesura que el cens, el padró municipal, es vagi actualitzant, amb aquesta mateixa periodicitat també s'actualitzi aquest cens.

Hem rebut una esmena per part del Grup de Convergència i Unió que, doncs, oportunament, expressa la necessitat que hi ha d'haver de la col·laboració del Govern de l'Estat. Per tant, portar a terme aquest cens..., i per tant, en aquest sentit –tot i que per altra banda, doncs, no es posa termini, perquè estaríem pendents de la col·laboració del Govern de l'Estat, i seria una mica imprudent posar un termini si després pot ser que no es compleixi, perquè no depèn d'aquest Parlament, i el Parlament de Catalunya pot sol·licitar moltes coses al Govern de l'Estat, però en tot cas el Govern de l'Estat no ret comptes davant d'aquest Parlament–, com que depenem en part d'unes actuacions del Govern de l'Estat, posar un termini seria potser una mica imprudent o en tot cas erroni, no?

Per tant, entenem que l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió és adequada. I potser m'avanço en el procediment parlamentari abans que el diputat Llop la presenti, però en tot cas ja avanço que acceptaríem l'esmena.

El president

Bé, doncs, per defensar l'esmena proposada, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Llop, que en aquests moments, doncs, no actua com a vicepresident de la comissió, sinó com a portaveu. Endavant, senyor Llop.

Josep Maria Llop i Rigol

Moltes gràcies, senyor president. Va bé, això? No ho sé...

El president

Sí, sí, està bé.

Josep Maria Llop i Rigol

D'acord. I moltes gràcies, senyor Aragonès, en nom d'Esquerra Republicana, doncs, per acceptar aquesta esmena. De fet, des del Grup de Convergència i Unió vam presentar aquesta esmena amb la voluntat, precisament, de contribuir a millorar aquesta proposta de resolució, una proposta de resolució que en el seu fons, i amb pràcticament tot el que expressa, nosaltres compartim. És per això que potser no esgotaré tot el temps que tinc o que pugui tenir assignat.

Però sí que voldria fer esment que Catalunya és un país que ha nodrit diverses comunitats al món. I, de fet, això ja ho reconeixia la llei del 1996, que va ser feta, precisament, amb la vocació de donar suport als casals i a les entitats constituïdes a l'exterior. I, per tant, quan un es mira el seu preàmbul, t'adones que l'emigració de catalans a l'exterior té dates molt concretes, des de tota l'emigració de finals del segle XIX, als principis del segle XX –que té un caràcter marcadament econòmic, aquelles idees clares de fer fortunes a les Amèriques–, fins a les que s'han produït després, emigracions que han estat bàsicament resultat de l'exili, o aquelles que han tingut després un component molt més laboral, als anys seixanta i setanta, de molta gent que va marxar. I, avui, una emigració que bàsicament té una naturalesa professional, i en un món clarament global.

I això també fa que aquest sentit de pertinença a Catalunya sigui necessari en diversos sentits. Un sentit que és, clarament, d'aquelles persones que tenen la vinculació amb el territori –també amb els seus fills, que saben d'on vénen els seus pares–, la promoció de la nostra llengua –és veritat–, de la nostra cultura, de la nostra identitat. És veritat. Però, també, el fet de tenir un cens de catalans a l'exterior ens serveix i molt, tal com podria ser en un padró, pel fet de tenir coneixement de capacitats, de competències, també de necessitats de persones que poden estar en situacions, doncs, més difícils, no?

És per això que, en tot el seu fons, compartim la necessitat de tenir aquest cens. I és veritat que és necessari que hi hagi la col·laboració del Govern de l'Estat, una col·laboració que esperem que es produeixi, que confiem que es produeixi, perquè és en benefici de tots.

Per tant, agrair l'acceptació d'aquesta esmena, i anunciar, per tant, el nostre vot favorable.

El president

Bé, moltes gràcies, senyor Llop. Ara, si m'ho permeten –i espero que sí–, voldria intervenir com a representant del Grup Socialista, atès que en sóc l'únic representant present en aquests moments, i encara que sigui una mica, en fi, a raig i espontani... (*Rafael Luna Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Penso que, seguint el Reglament, si vostè intervé en nom del Partit Socialista... Bé, si no es desplaça, sí, però que quedi clar que la presidència l'ostenta el vicepresident.

El vicepresident

Sí, sí, jo acceptaria la presidència en aquests moments...

(*Veus de fons.*)

Rafael Luna Vivas

No, no és acceptar-la, és comunicar que la presidència en aquests moments...

El president

D'acord, d'acord, sí, té raó, senyor Luna. Comunicuem que la presidència l'ostenta...

Rafael Luna Vivas

Aquesta comissió que és tan important, d'Afers Exteriors, al final se convertirà, realment, en una cosa que no és el que ha de ser la rigidesa i serietat d'aquesta.

Ernest Maragall i Mira

Bé, em sembla, senyor Luna, que no cal desmesurar l'abast de la incidència, diguem-ne. No, només per manifestar la posició favorable del Grup Socialista a aquesta proposta de resolució, tal com ha quedat, també, un cop acceptada l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. I potser, brevíssimament, només fer-me algunes preguntes o fer-nos algunes preguntes.

Una: com és obvi, es planteja la necessària col·laboració del Govern de l'Estat. I és possible que la resposta, una part de la resposta, sigui: «Aquest cens ja existeix», en tant que hi ha un cens de, no de catalans, sinó d'espanyols, dins d'Exteriors, i, per tant, també implícitament –o no tan implícitament– de ciutadans, en fi, de catalans, no?, encara que sigui només com a subgrup del cens global.

I això té a veure amb l'última pregunta, amb la següent pregunta que em faig, i és que a aquest cens de catalans o bé hi afegim una evidència de voluntariat declarativa de tal condició dels catalans residents a l'exterior, o bé estarà lligada estrictament a l'última residència en el nostre país, eh? Que només això pot proporcionar els elements de, diguem-ne, demostració de la condició, en aquest sentit, de catalans residents a l'exterior. Però això, en fi, no ens ho diem, potser, per prudència i per no espatllar la bellesa de la proposta, diguéssim, no? Però que quedi clar que estem en aquestes circumstàncies. Vull dir que, en fi, la cosa dona per al que dona, i que a mi em sembla molt bé.

Una altra cosa és que sobre aquestes bases i conegut això, des de les institucions catalanes s'hi afegeixi o es tracti de produir un valor afegit a aquest cens, en tant que peça estadística i registral pròpia, en fi, capaç de sostenir altres dades, altres elements de referència, altres possibilitats de relació des de Catalunya com a institucions amb aquests ciutadans, etcètera. Però, en tot cas, això serien subproductes derivats de l'existència presumpta d'aquest cens.

Molt bé. En qualsevol cas, que consti la posició favorable.

El president

Ara, si m'ho permet, senyor Llop, recupero (*veus de fons*) la presidència de la comissió i dono la paraula al senyor Milián Mestres, en nom del Grup del Partit Popular. Milián Mestres, no.

Juan Milián Querol

Milián Querol.

El president

El senyor Milián. Perdó.

Juan Milián Querol

No, molt breument, jo. (*Veus de fons.*) Sí. Crec que està molt bé que el Grup d'Esquerra Republicana ens demani avui complir la llei. Una llei que, a més, com diu l'exposició de motius, va ser aprovada per unanimitat del Parlament de Catalunya.

I, per tant, ho celebrem i votarem a favor d'aquesta proposta de resolució, amb l'esmena inclosa, també, de Convergència i Unió.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Senyor Vendrell, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, gràcies; també, per manifestar el suport a la proposta de resolució, amb l'esmena incorporada.

Bé, em sembla que té un valor en ell mateix reclamar que es complexi allò que hi ha establert a la llei. I també em sembla molt lògic que es faci aquesta proposta, atès que per fer qualsevol política pública és imprescindible saber exactament sobre què estem treballant, i de què estem parlant, i saber quants són els catalans i les catalanes a l'exterior. I més quan les xifres que es donen –abans ho hem sentit, no?: 171.000; a la compareixença de la FIEC es deien 400.000 i escaig– són molt variades i són molt diverses. I em sembla que és un treball absolutament necessari, i més quan aquestes persones poden ser subjectes de determinades polítiques i de determinats drets. I, per tant, em sembla absolutament pertinent, aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Em sembla que, doncs, hem registrat una posició favorable de tots els grups. La podem donar aprovada per assentiment? (*Pausa.*) Sí? (*Veus de fons.*) Molt bé.

Sol·licitud de compareixença

del secretari d'Afers Exteriors perquè informi sobre les delegacions del Govern a l'exterior (tram. 356-00309/09)

Doncs, seguim endavant. I passariem, senyor Aragonès, al punt número 9. Teniu la paraula per defensar-lo. Referida..., en aquest cas no és una proposta de resolució, és una sol·licitud de compareixença del secretari d'Afers Exteriors davant d'aquesta comissió.

Endavant, senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bé, nosaltres demanem aquesta sol·licitud de compareixença perquè el passat 27 de desembre, en el Consell Executiu del Govern de la Generalitat, es va anunciar el tancament de la delegació de la Generalitat a Buenos Aires –la delegació de l'Argentina, situada a Buenos Aires. Un tancament d'una delegació que, des del nostre grup parlamentari, considerem que és un error. I crec que hem defensat una posició prou coneguda sobre el possible tancament de delegacions de la Generalitat a l'exterior. Que nosaltres creiem que s'ha produït, aquesta, per raons de conformació de majories a l'hora d'aprovar els pressupostos en aquest Parlament, més que no pas per altres raons.

Però, bé, en tot cas és una posició prou coneguda del nostre grup, no?, sobretot quan ho comparem amb altres territoris similars a Catalunya que són nacions sense estat, o comunitats autònomes, *Länder*, estats federats –com cadascú en vulgui dir–, com per exemple el Quebec, que té vint-i-sis delegacions oficials a l'exterior; Flandes, que en té onze; o l'Estat de Baviera, que en té vint-i-quatre, no? Nosaltres en teníem sis, ara n'hi han cinc. Bé, nosaltres creiem que és un error.

Però, en tot cas, per veure si seguim creient que és un error, o potser se'ns convenç que no ho és, per part del Govern es va situar, aquest pas enrere en política exterior, en el marc d'un pla de reestructuració de les oficines a l'exterior de la Generalitat. Un pla de reestructuració que s'esmenta quan es publica en el diari oficial de la Generalitat la supressió de la delegació de la Generalitat a Buenos Aires, però que nosaltres hem intentat buscar i no hem vist. No l'hem vist ni publicat al diari oficial de la Generalitat –probablement perquè no té..., no és obligatòria la seva publicació en no tenir rang normatiu, ni ser un anunci que s'hagi de publicar, ni nomenament–, però tampoc està publicat a la web. Com a mínim, nosaltres no l'hem sabut trobar. I, bé, nosaltres, és a dir, ho hem buscat i no ho hem sabut trobar. I, per tant, entenem que no s'ha fet públic, aquest pla, no?

Per tant, nosaltres, el que demanaríem és que comparegués el secretari d'Afers Exteriors de la Generalitat de Catalunya, el senyor Senén Florensa, a la comissió, perquè expliqui aquest pla de reestructuració, i en aquest marc, doncs, nosaltres puguem resoldre els nostres dubtes, o convèncer-nos de la nostra posició, sobre el tancament/no-tancament de delegacions de la Generalitat a l'exterior.

El president

Molt bé, gràcies, senyor Aragonès.

Ernest Maragall i Mira

En fi, si m'ho permet el senyor Luna, abandono un moment la presidència per expressar, com a representant del Grup Socialista, la meua posició favorable a la sol·licitud de compareixença presentada per Esquerra Republicana.

El president

I tot recuperant la presidència, li dono la paraula al senyor Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president. Nosaltres, amb preocupacions diferents de les del sol·licitant d'aquesta compareixença, però amb les mateixes ganes d'escoltar el senyor secretari d'Afers Exteriors, votarem a favor.

El president

Molt bé. El senyor Vendrell, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, gràcies. També, per manifestar el nostre suport a la petició de compareixença, i coincidiríem, a més a més, amb els arguments aquí expressats pel diputat d'Esquerra Republicana.

El president

I per part del Grup de Convergència i Unió? *(Pausa.)* Senyora Canals.

Mireia Canals i Botines

Bé, nosaltres votarem a favor de la compareixença. Però m'agradaria explicar-li-ho, perquè potser no ens hem entès.

Des del Govern de Convergència i Unió, el que s'ha intentat..., lamentem, eh?, d'entrada, la posició que vostè expressa envers l'Argentina, el tancament de la delegació de l'Argentina. Però ja ho vam explicar en una moció, eh?, en un Ple en el si del Parlament, que el que intentem és, en una època de crisi com la que estem, treure el país de l'atzucac en què es troba. Per tant, intentarem agrupar i fer treballar conjuntament les oficines d'ACCIÓ i les delegacions, per tal que d'aquí en surtin sinergies i en surtin, doncs, molts més esforços per millorar l'economia i la internacionalització de l'empresa catalana, i, evidentment, la representativitat no quedi malmesa. Per això, em sembla que, senyor Aragonès, no s'ha de preocupar.

D'altra banda, també m'agradaria, d'entrada –i de sortida–, donar-li un parell de pinzellades pel que fa a la política exterior de la Generalitat, que no ha variat, eh?, el seu contingut, a nivell de voluntats, de coordinació, d'eficiència i de credibilitat. I em sembla que això queda palès en el nombre de... De fet, li donaré unes dades, eh? Amb la coordinació de les delegacions amb les oficines d'ACCIÓ, per exemple –que són els centres de promoció de negocis, eh?–, doncs, són força notables. És un servei que té trenta-quatre oficines a les principals capitals econòmiques –amb personal propi expert, evidentment–, que ofereixen assessorament. I, a més a més, tenen els delegats de les delegacions, que els aporten tota aquesta diplomàcia econòmica, eh?, que cal com a complement per a tot aquest exercici, eh?

A més a més, també li donaré unes dades. L'any 2010, més de cinc-centes empreses van desenvolupar gairebé vuit-cents projectes. Per tant, no crec jo que perquè hi hagi un reajustament –que vostè ja sap que ha sigut de més del 40 per cent en el departament d'Exteriors, és a dir, en la Secretaria d'Exteriors–, doncs, ens hàgim de sobrepreocupar en aquest sentit. Al contrari, eh? El que s'està aquí és intentant millorar, i fer una inversió en positiu de cara a la política exterior. Que, de fet..., i, a més a més, que ho podem deixar palès ja amb el darrer viatge que ha fet el president Mas al Marroc, eh?, que és un viatge completament diferent dels viatges que s'han anat veient fins ara dels presidents de la Generalitat.

Per tant, votarem a favor perquè també a nosaltres, evidentment, ens sembla molt correcte que el secretari d'Afers Exteriors, doncs, vingui, que almenys comparegui en comissió una vegada l'any –com a mínim, eh?–, en el si de la comissió, per explicar totes les polítiques exteriors, i per explicar els serveis que estan fent envers les delegacions del Govern.

Gràcies.

El president

Bé, doncs, entenc que hi ha una posició favorable a la sol·licitud de compareixença, que la podem donar per acceptada en la mesura que tots els grups s'han expressat en sentit positiu.

Proposta de resolució

de suport a la independència
d'Escòcia (tram. 250-00631/09)

Quedaria, doncs, ara, el punt número 3, la proposta de resolució número 3, relativa al procés..., a la qüestió escocesa –per resumir. Té la paraula el senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bé, crec que els esdeveniments que s'estan produint i que probablement es produiran d'aquí fins al 18 d'octubre de 2014, data en què sembla que hi haurà el referèndum d'independència a Escòcia, i més enllà a partir també del 18 d'octubre de 2014 –sigui quin sigui el resultat del referèndum, evidentment–..., el cas d'Escòcia pot ser un precedent important per aquells qui defensem que Catalunya s'ha de constituir en un estat independent.

I pot ser un precedent, i en tant que hi ha una representació en aquesta cambra que explícitament treballa per a la constitució de Catalunya en un estat independent –i, per tant, representa uns ciutadans que tenen aquest anhel–; però també que hi han altres representants d'aquesta cambra que no ho descarten, i que fins i tot, doncs, ho plantegen en un horitzó potser més a mitjà o llarg termini –però que també hi mostren la seva simpatia–; també, atès que el president de la Generalitat de Catalunya és constantment preguntat pels mitjans internacionals sobre la seva posició en aquest

procés, i la seva, doncs, possible equiparació al cas de Catalunya; i, també, ateses sobretot les simpaties des del nostre grup i també des del Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència –amb qui hem presentat conjuntament aquesta proposta de resolució–, nosaltres plantejem..., en la línia del que es va aprovar en l'avantpassat Ple del Parlament –em sembla que era el 16 de febrer: es va aprovar una moció que es va presentar més tard que aquesta proposta de resolució; però, en tot cas, el calendari de la comissió és el que és–, en el qual també es donava suport al procés d'independència d'Escòcia, no?

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta proposta de resolució, que també crec que cal fer esment al fet que va ser presentada en el marc d'una rebuda que diversos diputats d'aquest Parlament vam fer al senyor Jim Mather, exministre d'Empresa del Govern Escocès, i en el qual, doncs –en el marc d'aquella rebuda–, vam creure oportú presentar també aquesta iniciativa, no?

Per tant, aquests són els objectius de la proposta de resolució. Dir que es va presentar per part del Grup de Convergència i Unió una esmena que, doncs, anava evidentment en la línia del contingut que aquí es proposa. I hem arribat a una transacció. I la transacció la llegiré, que en tot cas és el mateix text –i em sap greu si sembla una mica reiteratiu, però, bé, les tramitacions parlamentàries són també les que són. I, com deia abans, aquesta proposta de resolució es va presentar abans d'una moció que va ser aprovada, però creiem que, també per mantenir la coherència del que vota aquest Parlament, una bona manera de poder aconseguir un suport ampli per a aquesta proposta de resolució era transaccionar amb el Grup de Convergència i Unió la seva esmena, amb el text següent –que és el mateix que es va aprovar en el passat Ple el 16 de febrer–, en el qual diu, literalment: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la voluntat expressada pel Govern Escocès de celebrar un referèndum per decidir el futur polític d'Escòcia.»

Gràcies, senyor president.

(El president intervé sense fer ús del micròfon.)

Mireia Canals i Botines

A veure, gràcies, president. De fet, sí, serem reiteratius perquè... Jo entenc que aquesta proposta de resolució vostès la van presentar el mes de setembre i no ha entrat en comissió fins ara. Per tant, fa quinze dies que ja vam estar debatent aquesta qüestió en el si d'un Ple. Però, vaja, ho repetirem, perquè quedi clar i no hi hagi cap mena de dubte. Repetim el que vam dir: que Escòcia és Escòcia, i Catalunya és Catalunya.

Per tant, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres sí que celebrem l'ambició nacional d'Escòcia. I, sobretot, el que celebrem més és la maduresa democràtica que demostra no únicament el poble escocès, sinó el Govern britànic, eh?, que afronta aquesta qüestió amb molta tranquil·litat i amb molta serenitat.

Per tant, dit això, la situació que viu Escòcia, evidentment, doncs, no és la mateixa que viu Catalunya. I la

prioritat del Govern de Convergència i Unió és ser seriós i responsable, i continuar treballant, evidentment, per enfortir Catalunya nacionalment i econòmicament, i per tal de donar totes aquelles passes que siguin necessàries per sortir de la crisi que ens afecta a tots, i que realment és el greu problema i l'objectiu d'aquest Govern.

Des de Convergència i Unió –i, a més a més, ja ho ha manifestat el president de la Generalitat en diverses ocasions–, doncs, sí que avancem envers una transició nacional, que està basada en el dret a decidir, i que té la voluntat màxima de crear consensos i fugir, realment, d'elements que puguin dur-nos a escenaris de trencament de la nostra preuada convivència. En aquest mateix sentit, des del nostre grup parlamentari recolzem el Govern, que de manera molt encertada ha optat per reclamar un pacte fiscal amb l'Estat espanyol que signifiqui una variació substancial del model de finançament actual, que és profundament injust amb Catalunya, que ens està portant a un carreró sense sortida, i que com molt bé vostès ja saben, doncs –és de coneixement general, evidentment–, ens està asfixiant econòmicament.

Si surt malament, doncs, i si realment Espanya ens té un tracte com a colònia de caire econòmic, llavors serà el moment de veure, realment, quines alternatives tirem endavant. I en aquest sentit, el nostre grup parlamentari i el nostre Govern, doncs, no han descartat cap alternativa.

El president Mas, en el seu discurs d'investidura, ja va dir que igual que Espanya va fer la seva transició democràtica un cop acabada la dictadura franquista, Catalunya ha d'encetar la seva transició nacional. Parlo de «transició», no de «revolució». I com tota transició, cal fer-la de manera democràtica, pacífica i a base de grans consensos interiors.

Però, bé, acabant com començàvem, doncs, nosaltres ja diem que per nosaltres no serà. Demanarem el pacte fiscal, i una cosa darrera l'altra, a poc a poc i bé. I, vaja, acabant amb paraules del president, si Catalunya és una nació, i ho serà mentre els catalans ho vulguin, i no simplement una derivada o un subproducte constitucional, els catalans tenim el dret democràtic de decidir el que ens convé com a poble.

Per tant, una vegada més, reiterem el nostre suport a l'esmena que hem presentat. Fantàstic, que puguem transaccionar-la.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyora Canals. Senyora Tura, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per fixar la posició del grup.

Montserrat Tura i Camafreita

Sí, moltes gràcies. La realitat: des del punt de vista estrictament formal, hauríem de dir que no acaba de tenir sentit que una comissió, que és un òrgan de menor rellevància pel que fa a la seva capacitat legislativa i de posicionament, acordi exactament el mateix que ja

ha acordat el Ple del Parlament. Des del punt de vista formal, no acabem d'entendre quina és la raó que porta a aquest tipus d'aprovació. Però en van sentir a dir, just en el debat del plenari en aquesta matèria, que era un tema prou important, i sobretot prou interessant, per no defugir de parlar-ne. Jo crec que, des del punt de vista formal, que avui la Comissió de Relacions amb la Unió Europea i d'Afers Exteriors digui el mateix que va dir el Ple del Parlament no aporta absolutament res, però també volem deixar constància de quina és la nostra posició.

La nostra posició és demostrar el nostre interès, i si volen fins i tot la nostra admiració, pel que està succeint no només a Escòcia, sinó en el conjunt del Regne Unit. Anar en aquests moments al Regne Unit, i posar una televisió d'àmbit estatal, del que seria l'Estat –configurat, com saben, per Irlanda del Nord, per Galles, per Anglaterra i Escòcia–, i trobar-se debatent posicions a l'entorn de l'autodeterminació d'Escòcia, no és una cosa estranya, sinó més aviat normal. Fins i tot, dintre de les mateixes formacions polítiques hi han posicions diferents. En el conjunt dels ciutadans del Regne Unit hi han posicions favorables a la independència d'Escòcia, tot i no ser escocesos; en el conjunt d'Escòcia, hi han posicions favorables a votar el Partit Nacional Escocès, però, en canvi, a votar que no a la independència.

Per tant, la pluralitat i diversitat d'opinions que s'està generant en aquests moments en el conjunt del Regne Unit..., i jo no en vull dir «maduresa», perquè seria tant com dir que la resta de països no estan madurs, i jo m'hi nego. En tot cas, n'han tingut l'habilitat, i des de sempre han viscut amb molta normalitat en el seu moment la *devolution*, amb posterioritat l'anomenada «autonomia irregular», i finalment, en aquests moments, el debat sobre com s'ha d'arribar a produir.

Ara, ells mateixos tenen clar que el procés no està definit. I, per tant, sempre dona la sensació que aquí, a Catalunya, volem fins i tot avançar-nos a les circumstàncies. No han acordat cap calendari, no han acordat quin paper ha de jugar la Comissió Electoral del Regne Unit, no han acordat quin cens electoral –i saben que hi ha discrepàncies respecte d'això, sobre si els menors de 18, és a dir, de 16 i de 17, han de votar; si el fet que se'ls doni dret a vot modifica o no modifica la seva responsabilitat penal, modifica o no modifica la capacitat de contractar i de contraure matrimoni, entre altres moltes coses–, si hi haurà una pregunta, si n'hi haurà més d'una, si només es preguntarà sobre la independència o si es preguntarà sobre l'ampliació de la capacitat d'autogovern i d'autonomia. És a dir, a vegades, més enllà d'observar-ho i d'observar-ho amb molta atenció, tenim una mica la sensació que volem precipitar-nos i acordar més coses de les que fins i tot han acordat ells, essent sobirans de les decisions que prengui cada un dels parlaments que hagin estat escollits per voluntat democràtica.

En tot cas, igual que l'altre dia vaig intentar recordar que havien estat els governs laboristes els que havien afavorit el procés progressiu que Escòcia tingués en aquests moments autogovern –amb referèndums, per cert, el 79, el 97, etcètera–, avui els diré: el Partit Na-

cional Escocès, l'any 1979, va donar suport a una moció de censura cap a aquests partits laboristes que havien donat l'autonomia a Escòcia, en benefici de les posicions de Margaret Thatcher, que eren absolutament centralistes i negadores del reconeixement de la capacitat d'autogovern d'Escòcia. Ho dic perquè tinguem informació, i, si més no, perquè sempre és bo estar informat.

El Partit Nacional Escocès és plenament monàrquic, a diferència del Partit Socialista d'Escòcia –que no és el laborista, és un altre–, que és clarament republicà, i que està en contra que les institucions d'Escòcia hagin sotmetre's al jurament a la reina. És a dir, la complexitat de circumstàncies i de debats que s'estan produint a Escòcia són molt importants. L'esmena de Convergència feia referència, per exemple, a la protecció a les seves llengües. Aquest és un gran tema pendent que té Escòcia. Ni el gaèlic ni l'escocès tenen cap mena de protecció, estan en unes circumstàncies i una situació molt deplorables.

Per tant, crec que hi ha coses que són admirables i que són extraordinàriament interessants, i n'hi ha d'altres que no ho són tant. Per tant, no podem ni sacralitzar un procés, ni desmerèixer-lo. La nostra posició és continuar dient que tots aquells que estem interessats a veure com les persones adquirim cada vegada més llibertats individuals, i els pobles adquireixen cada vegada més llibertats col·lectives, prestarem molta atenció a aquest procés. Però que aquestes qüestions sobre qui vota, què es vota, quan es vota, qui té capacitat per prendre decisions, les han de prendre els ciutadans i ciutadanes del Regne Unit i d'Escòcia. I que el procés sigui democràtic, i que sigui transparent, i que pugui ser referència obligada per a tots els altres processos de pobles que aspiren a incrementar el seu àmbit de llibertat col·lectiva, ens sembla magnífic.

Però, fins aleshores, nosaltres tindrem la mateixa posició que vam tenir en el Ple, que és la posició d'absentir-nos.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyora Tura. Té la paraula, a continuació, el senyor Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president. La veritat, que jo, com la resta de diputats, també hem patit un potent *déjà-vu*. Nosaltres, per tant, per coherència amb el que vam votar al Ple, votarem en contra d'aquesta proposta de resolució.

A més, l'original encara la trobo una mica més, o bastant més, excessiva que la que es va presentar al Ple, que em sembla que fa un exercici de prospectiva fallaç quan diu que la independència comporta un paradís a la Terra que ho millora tot. No sé en què es basen per fer aquestes afirmacions. No sé si ho fan mirant l'exemple en què tant es van emmirallar, com va ser el de Kosovo. Jo, com vaig dir fa unes setmanes, crec que és una irresponsabilitat posar-nos en assumptes interns britànics. Que el Parlament de Catalunya do-

ni suport a la independència d'Escòcia, com proposa aquesta proposta, no té cap efecte jurídic, però sí que pot tenir una altra mena de conseqüències per als interessos catalans al Regne Unit. I, per tant, ho considero una irresponsabilitat.

Com també vaig dir al Ple, faria bé aquest Parlament de centrar-se en allò que realment importa als catalans, que pateixen una greu crisi econòmica. Com va dir l'exprimer ministre canadenc, Jean Chrétien: «És hora de deixar de banda els debats identitaris i estèrils, i és hora de centrar-se en polítiques que fomentin la prosperitat per a tothom.» I quan s'aplica aquest consell, quan se va aplicar aquest consell al Quebec, als quebequesos els va anar molt millor que en l'època dels referèndums, i de la inseguretat jurídica i política que aquests van crear.

Jo crec que als catalans també ens aniria molt millor si aquest Parlament deixés de perdre energies en debats estèrils que només porten a la divisió de la societat catalana, i ens dedicéssim a allò per a què ens van votar la majoria, que és per corregir la situació econòmica actual.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Milián. El senyor Vendrell, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, senyor president. Bé, jo no vaig participar en nom del meu grup en aquest debat al Ple, però és inevitable reproduir molts dels arguments que en aquell moment vam dir, no?

Jo crec que és un debat important i que és un debat interessant, ja ho vam dir en el seu moment. I ho és per quatre raons, no? La primera és perquè el debat sobre l'autodeterminació, la possible fins i tot independència d'Escòcia, es produeix en un país de l'Europa occidental, i no es produeix per l'esclat, per l'enfonsament, de cap estat, ni es produeix en un marc de crisi general i fins i tot de violència o de guerra –com van ser les experiències de l'ex-Iugoslàvia o el mateix enfonsament de la Unió Soviètica, no? Es produeix per la voluntat democràtica d'un parlament que vol preguntar als ciutadans sobre el futur d'Escòcia i les seves relacions amb el Regne Unit. Per nosaltres, aquestes són les experiències interessants, i no d'altres. I per això seguim amb molta atenció, i hem seguit amb molta atenció, el debat i l'evolució del Quebec o de Bèlgica; és dir, on es produeixen aquests debats en un marc de democràcies avançades i de societats madures.

En segon lloc, per l'actitud del Govern Escocès. Perquè això no és una cosa nova que diguin: «Tal dia farem un referèndum d'autodeterminació», sinó que és un procés que s'ha produït amb molta rapidesa. És veritat, la *devolution* és de l'any 97 –el procés de *devolution*, abans era amb alguns matisos perquè era un estat centralitzat–, i de la *devolution* han passat ràpidament, en poc temps, a plantejar-se l'autodeterminació; però

tampoc d'una forma..., amb força complexitat, perquè el Govern Escocès ha estat treballant sobre la possibilitat de diferents estratègies o diferents plantejaments: que hi hagués més d'una pregunta, i no una sola pregunta en blanc i negre. De fet, ha estat més el Govern anglès, el Govern britànic, el que ha estat interessat a plantejar-ho una mica a cara o creu, no? En canvi, el Govern Escocès ha plantejat fins i tot la possibilitat d'un encaix en el marc del Regne Unit, amb un grau d'autogovern molt superior a l'actual, però que tampoc fos exactament la independència.

Ells han participat, han plantejat una cosa que a nosaltres, a Catalunya, ens semblaria molt interessant de traslladar, no?, que és un procés de debat nacional. Perquè entenem que aquestes coses, i més en societats com les nostres, en la societat catalana –que és diversa, que és complexa, on hi ha sentiments de pertinença molt creuats i opcions polítiques diverses amb relació a l'encaix amb l'Estat–, seria també interessant de plantejar-ho d'aquesta manera, eh?: un procés de debat nacional.

I en aquest sentit, vam plantejar que hi hagués –en el debat al Ple–, vam plantejar que es creés una comissió per debatre aquestes qüestions. I, de fet, ho hem fet també amb Esquerra Republicana i amb Solidaritat, plantejar que es creés una comissió d'estudi sobre l'exercici del dret a decidir en el marc de la Unió Europea, que sorprenentment no va ser acceptat pel proposant en el Ple passat. Esperem que quan això torni, es plantegi en el Ple que sigui acceptat, no?

La tercera qüestió és l'actitud del Govern anglès –i jo diria de la societat britànica en general–, que ja voldríem que fos aquí, ja voldríem que a l'Estat espanyol hi hagués aquesta mateixa actitud, tant per part del Partit Popular com per part del PSOE. És dir, laboristes i conservadors ho accepten, i jo crec que és, a la cultura liberal democràtica britànica, implantejable prohibir al Govern Escocès realitzar aquest referèndum. Ja voldríem que hi hagués aquest grau de tranquil·litat, de maduresa democràtica, que tenen els britànics en aquesta qüestió.

És veritat que ja veurem com això es concreta, però jo crec que hi ha una cosa..., és veritat que les condicions del referèndum, etcètera –com s'explicava ara–, no estan definides. Però hi ha una cosa, hi ha una acceptació d'un principi fonamental que per nosaltres és molt important, no?, que és que l'exercici del dret a l'autodeterminació té força democràtica, malgrat que no estigui encara regulat. Jo crec que aquesta és una idea, des d'un punt de vista democràtic, molt important, que va en la línia també de la sentència del Tribunal Suprem del Canadà amb relació al Quebec. És aquesta idea que el principi del dret a decidir té força democràtica, més enllà, fins i tot, de la regulació legal que hi pugui haver en un determinat país. I, per tant, que és obligació del Parlament, obligació dels governs, que hi hagi aquesta regulació d'aquest principi democràtic, que s'estableixi amb quina fórmula s'acabarà exercint aquest principi democràtic, no? I, de fet, són –segons les enquestes– quasi més partidaris els anglesos de la independència d'Escòcia, que els mateixos escocesos. Caldria preguntar als escocesos què

és el que han fet perquè els anglesos tinguin aquesta voluntat que Escòcia s'independitzi.

Per tant, nosaltres no votarem una cosa diferent, evidentment, de la que vam votar en el Ple. Estem a favor del..., ens agrada més, fins i tot, la transacció a què s'ha arribat, que el text original. És a dir, nosaltres el que som és un grup parlamentari, unes forces polítiques, que estan a favor del dret a l'autodeterminació, perquè ens sembla que això és el que correspon en cultura democràtica, i que fins i tot per Catalunya el ple reconeixement dels drets nacionals de Catalunya..., això passarà quan es reconegui, quan se'ns reconegui plenament, el dret a l'autodeterminació i el dret a decidir.

Moltes gràcies.

El president

Bé, doncs, hi ha... Demana la paraula, el senyor Aragonès? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Sí, endavant, endavant.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. No, res, només per fer dues puntualitzacions. Em sembla que com a grup proposant podem fer un últim torn. *(Pausa.)* Sí, gràcies.

No, la primera és que quan sorgeixen propostes com la que avui presentem, en què parlem d'Escòcia –però que molts ho fem, també, pensant en Catalunya, i crec que tots ens hi aproximem, al debat escocès, des de la posició catalana, cadascú la seva–, moltes vegades sentim: «És un debat molt interessant, i, per tant, l'hem de fer d'una altra manera, no amb...» Però, clar, el problema és que, al final, aquests debats només els fem quan es presenten propostes com aquesta, perquè els qui defensen una altra posició mai han portat aquest debat. Per tant, també és una diferència amb el cas escocès, en què hi ha un debat tranquil sobre l'exercici del dret a l'autodeterminació, i és un debat acceptat per tothom. Malauradament, en el cas català encara estem batallant perquè es pugui fer el debat, no?

I, res, finalment, només dues coses a què ha fet referència el diputat del Partit Popular, el senyor Milián. Clar, deia que nosaltres, bé, ens afegiríem la independència com un paradís. Jo crec que no..., que tot i la literalitat de la proposta inicial –que va ser també arran del que se'ns va proposar per part d'un exministre del Govern Escocès, de cap a on podia anar aquest suport que podia expressar el Parlament de Catalunya i en quins termes es podia expressar–, crec que més enllà de les esperances que pugui haver-hi sobre la independència, nosaltres tenim clar que la independència no és un paradís. Però tampoc no renunciem a aconseguir-la, de la mateixa manera que Espanya té clar que la independència d'Espanya no és el paradís, sinó Espanya és independent. I ens sembla que l'Estat espanyol, ara, no es troba en una situació paradisiàca precisament, però tampoc renuncia a la independència, no?

I després, bé, aquests debats, com el d'Escòcia, en certa manera generen precedent. Potser no jurídic en al-

guns casos –tot i que les referències que es feien a la Cort Suprema del Canadà sí que han generat un inici de, bé, una espècie de jurisprudència comparada a nivell internacional–, però sí que generen un precedent, com a mínim, de debat ideològic, no? Generen tant precedent, que els qui són contraris a aprovar aquesta proposta de resolució avui, però que també són contraris a la independència de Catalunya, com és el cas del Partit Popular –que és notori que, a més, doncs, se'n senten orgullosos, i crec que, a més, els agrada que els ho puguem dir, perquè referma les seves posicions–, fan servir els arguments..., com en aquest cas, el de l'exprimer ministre Jean Chrétien –ministre laborista d'origen quebequès, però ministre laborista del Canadà–, que feia servir aquests arguments, precisament, en l'últim, en el darrer referèndum sobre la independència del Quebec, en el qual, doncs, per 0,8 punts, no va guanyar el «sí», no? Però, en tot cas, generen tant de precedent, que fins i tot els qui estan a favor de posicions unionistes, doncs, prenen com a referència les posicions unionistes d'altres estats.

Gràcies.

El president

Molt bé, deixem-ho aquí, doncs. Si no hi han més demandes d'intervenció, sotmetrem a votació la proposta de resolució. *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció del president. La proposta de resolució és aprovada per 10 vots a favor, 2 vots en contra i 2 abstencions.) ...l'ordre del dia que impliquen acord, votació, etcètera.

Informació

relativa als procediments de control d'adequació de projectes d'actes legislatius de la Unió Europea al principi de subsidiarietat encarregats a la Comissió (tram. 295-00144/09 i 295-00153/09)

I ara ens queda un sol punt de l'ordre del dia –entenc–, que és un punt que té un caire més d'informació, continuant amb la pràctica que vam iniciar en la darrera sessió de la comissió.

Li demanaríem, doncs, al senyor Palomares, lletrat de la comissió, que ens fes avinent la informació referida a les consultes sobre el principi d'aplicació correcte de principi de subsidiarietat, que ens afecten com a Comissió d'Acció Exterior.

Potser val la pena, també, esmentar molt ràpidament, en aquest punt d'informació, que s'ha distribuït avui als membres de la comissió aquesta edició del Parlament de Catalunya, referida a les sessions que van tenir lloc aquí, al mateix Parlament, de la CALRE; i d'una jornada que va ser prou interessant referida,

precisament, a una qüestió que té molt a veure amb la que ara informarem, en tot cas, la qüestió de les competències legislatives i la intervenció possible dels parlaments regionals en la fase inicial del procés legislatiu europeu.

Endavant, senyor Palomares, amb relació a la qüestió del principi de subsidiarietat.

El lletrat

Sí. Des de la darrera sessió de la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea, la Mesa ha acordat de trametre a aquesta comissió dos projectes més d'actes legislatius de la Unió, per tal de substanciar el procediment del control de la seva adequació al principi de subsidiarietat, de conformitat amb el que disposa el Tractat de la Unió.

En concret, aquests dos projectes d'actes legislatius de la Unió que han estat tramesos a aquesta comissió són la Proposta de directiva relativa a la protecció consular dels ciutadans de la Unió en països estrangers i la Proposta de reglament relatiu a l'instrument d'ajuda a la preadhesió. *(Veus de fons.)* A la preadhesió.

Atès que cap grup va presentar cap mena d'observació quan es van rebre el mes de desembre, aquest procediment s'ha substanciat pel mer procedir, pel mer coneixement d'aquests projectes.

Tal com es va assenyalar amb una nota que es va trametre a tots els grups, entenem que cap de les dues propostes planteja cap dubte rellevant sobre el compliment de les condicions que exigeix el tractat amb relació al principi de subsidiarietat. La primera d'aquestes propostes, com deia, fa referència a una directiva que pretén regular la protecció consular dels ciutadans de la Unió en tercers estats no membres, eh? La proposta té com a objectiu establir unes mesures que garanteixin el dret de tots els ciutadans de la Unió d'acollir-nos a l'assistència diplomàtica i consular de qualsevol representació diplomàtica i consular de qualsevol estat membre de la Unió en un tercer estat membre en el qual no hi hagi una representació diplomàtica consular de la persona que reclama. Aquest és un dret que es deriva del concepte de ciutadania de la Unió, que és un concepte que va ser una proposta de l'Estat espanyol durant les negociacions del Tractat de Maastricht de 1992 que va ser acceptada i incorporada en els tractats dels altres estats. I d'aquest concepte es deriven una sèrie de drets, com per exemple el dret a circular i residir lliurement en qualsevol estat membre de la Unió sense realitzar una activitat econòmica –a diferència dels tractats originaris, que exigien, per exercir aquest dret, realitzar una activitat econòmica–, dirigir-se al defensor del poble europeu, o aquesta, acollir-se a l'assistència diplomàtica i consular en qualsevol tercer estat.

El president

Això vol dir que, si tenim una ciutat sense consolat espanyol, podem adreçar-nos al consolat britànic, o al francès, o...

El lletrat

Efectivament. (*Veus de fons.*)

El president

Està bé.

El lletrat

Aquesta proposta, de fet, aquest concepte de ciutadania de la Unió, s'inscriu en una dinàmica del procés de construcció europeu tendent a desbordar els objectius econòmics per abraçar aspectes polítics, per aspectes propis d'una societat política. O sigui, fa camí en el procés d'una unió política.

Bé, aquesta proposta substitueix una norma anterior que és una decisió dels representants dels governs dels estats reunits en el Consell relativa a aquesta assistència diplomàtica i consular. Aquesta norma anterior és una norma *sui generis* que té una natura de dret internacional, atès que el Tractat de Maastricht atorgava el desenvolupament d'aquests drets als governs dels estats, no a les institucions. Això explicaria que hi hagués una decisió que era més un acord internacional que una decisió de les institucions de la Unió. Aquest nou projecte d'acte legislatiu el que fa és substituir-la, ara sí, per una norma de les institucions de la Unió, atès que el Tractat de Lisboa atorga aquest poder a les institucions.

Les mesures concretes que preveu aquest projecte d'acte legislatiu es referirien al que en el dret internacional públic s'anomena «assistència consular o diplomàtica», que per exemple abraçaria l'assistència jurídica o sanitària en cas de delictes, de mort, d'accidents, situacions de crisi de qualsevol tipus, que patís un ciutadà de la Unió en un tercer estat.

Per bé que el projecte es refereix al concepte de protecció diplomàtica, des d'un punt de vista del dret internacional públic la protecció diplomàtica és un altre tema: protecció diplomàtica és la reclamació que fa un estat amb relació a un altre estat, per tal d'exigir el compliment del dret internacional per la comissió d'un acte il·lícit respecte a un dels seus nacionals, eh? Per bé que aquest projecte d'acte legislatiu es refereix a la protecció diplomàtica, no s'estaria referint a aquest concepte des del punt de vista del dret internacional públic, sinó al concepte, com els deia, d'assistència consular i diplomàtica.

Bé, la base jurídica es fonamenta en l'article 23 del Tractat de la Unió, que atorga poders –com els he explicat fa un moment– a les institucions per desenvolupar aquest dret, en concret per fer directives –que

és la proposta d'acte legislatiu que es sotmet a la consideració d'aquesta comissió. I pel que fa al compliment de les condicions exigides pel tractat respecte al principi de subsidiarietat, és evident que no es planteja cap dubte rellevant, atès que es tracta d'una mesura en la qual el tractat atorga competències a la institució i sobre un àmbit que ha estat prèviament exercit. Per tant, la necessitat d'acció de la Unió, el valor afegit que aporta la Unió respecte a una actuació dels estats, sembla garantit i evident. En aquest sentit, no planteja, des del meu punt de vista, cap dubte rellevant pel que fa al compliment del principi de subsidiarietat.

La segona proposta sotmesa a la consideració d'aquesta comissió fa referència a una proposta de reglament relatiu a l'instrument d'ajuda a la preadhesió –s'entén, de tercers estats a la Unió. Té com a objectiu, aquesta proposta, recolzar els països candidats i els països potencialment candidats –en la terminologia de la Unió– per tal que aquests facin les reformes econòmiques, legals, administratives, etcètera, que siguin necessàries per apropar aquests països a les regles, a les polítiques de la Unió, amb la perspectiva de la seva adhesió final a la Unió Europea.

Els països beneficiaris, aquests països candidats o potencialment candidats, són els següents, són: Albània, Bòsnia, Islàndia, Kosovo, Montenegro, Sèrbia, Turquia i l'antiga república iugoslava ja de Macedònia. El tractat també atorga una base jurídica expressa per realitzar aquestes accions. En concret, l'article 212 del Tractat de funcionament de la Unió disposa que les institucions tenen poders per tal de dur a terme accions de cooperació econòmica, financera i tècnica amb països que no siguin en vies de desenvolupament –que és la base jurídica que es fa servir per fer aquestes accions. I pel que fa a la fonamentació de les condicions del principi de subsidiarietat, es pot concloure que és evident que respecte al principi de subsidiarietat, atès que la preparació de les successives adhesions és una tasca que es pot fer de forma més eficaç en el pla de la Unió que en la dels estats membres... Per tant, tampoc té cap mena de..., no planteja cap dubte rellevant amb relació al compliment de la subsidiarietat.

El president

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...Palomares.

Si no hi ha cap altra qüestió o demanda d'informació, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca tres quarts de set del vespre i deu minuts.